

Proloog — Vaeldyr brandt

Ver buiten elke aardse tijdrekening, diep in de ruimte tussen werelden, stond Vaeldyr in brand.

Al dagenlang viel de sneeuw meedogenloos neer, dwarrelend door as en zilveren licht tot het haast onmogelijk werd nog te onderscheiden waar het ene eindigde en het andere begon. Langs de zwarte stenen van de Noordelijke Vesting brandden grensvuren in bleke vuurkommen terwijl de diepere structuren onder de vesting onregelmatig pulseerden en elke bezwijkende lijn werd beantwoord door een volgende, verder beneden. Over de bergen heen droegen waarschuwingshoorns hun klank door de storm terwijl scheuren van licht zich in de hemel openden en weer sloten.

De Vesting vocht nog altijd, maar de strijd was veranderd. Het ging niet langer om het behouden van muren of het verdedigen van poorten. Te veel van Vaeldyrs oude verbindingen stortten tegelijk in naar hetzelfde verwonde middelpunt en iedere poging om één lijn opnieuw op haar plaats te dwingen, verplaatste de druk naar elders.

Op een hoge brug boven de benedenstad stond Sofira met Lily stevig tegen haar borst gedrukt. Sneeuw kleefde aan haar mantel, as had één mouw donker gekleurd en langs haar slaap liep een dunne streep opgedroogd bloed. Onder de brug verdwenen torens achter rook terwijl zilveren kanalen, die generaties lang de grensdruk hadden geleid, één voor één doofden.

Lily huilde niet. Met grote, heldere ogen keek ze naar Sofira op, één klein handje geklemd om de rand van haar moeders mantel alsof de wereld onder hen niet aan het uiteenvallen was.

Een laag gegrom rolde over de brug. Enkele passen verder stond Sarapion in zijn volledige Orryvane-gedaante, massief en beerachtig onder de storm, zijn vleugels half uitgespreid tegen de wind. Hij had zich tussen Sofira en de noordelijke toegang opgesteld, waar zich in de spleten tussen de stenen een donkere, olieachtige beweging begon te vertonen. Ze bewoog niet mee

met de sneeuw of met de helling. Waar ze zich verzamelde, leek de lucht haar zekerheid over afstand te verliezen.

Achter Sofira klonken voetstappen. Kitty verscheen uit de storm, haar mantel zwart van het roet en aan één zijde bijna tot aan de knie gescheurd. Haar blik ging eerst naar Sofira en daarna naar Lily.

‘Ze hebben de onderste scheiding bereikt. Als we haar willen wegbrengen, moet het nu.’

Een diepe dreun trok door de Vesting. Ver beneden bezweek een zilveren structuur en plooiden weg in de duisternis, niet zozeer instortend als wel gedurende een fractie van een seconde achter een andere plaats verdwijnend voordat ze in gebroken stukken terugkeerde. De brug beefde. Sarapion draaide zijn hoofd naar hen toe.

‘Sofira.’

Sofira sloot haar ogen. Eén hartslag lang hield ze Lily dicht tegen zich aan, haar wang tegen het zachte haar, en stond ze zichzelf het afscheid toe dat ze de hele nacht had geweigerd. Daarna legde ze het kleine meisje met buitengewone zorg in Kitty’s armen.

‘Breng haar naar de Aarde.’ Bij het laatste woord begaf haar stem het bijna. ‘Open niets wat daar niet al thuishoort. Gebruik de oude verbinding en sluit haar achter je.’

Kitty hield Lily steviger vast. ‘Kom met ons mee.’ Sofira keek naar de Vesting, waar opnieuw een zilveren lijn zich naar de noordelijke structuren begon te buigen. ‘Dat kan ik niet. Nog niet.’

Sarapion vloekte binnensmonds. Sofira keek hem niet aan. ‘Xandrei moet via Orryvane vertrekken. Laat hem niet voor mij terugkeren.’

Zijn gezicht verstrakte. ‘Je weet dat hij het zal proberen.’

‘Ja,’ zei ze. ‘Daarom vraag ik het jou.’

De donkere glans bereikte de eerste stenen van de brug. Sarapion kwam onmiddellijk in beweging en wierp zijn volle gewicht in de steeds nauwer wordende toegang terwijl de lucht rondom hem vervormde. Sofira hief één arm naar het oude grensraam dat in de muur van de Vesting was ingebouwd.

Zilveren licht reageerde aarzelend en verzamelde zich tot een smalle, onstabiele opening. Daarachter wachtten duisternis, houten lambrisering en de zwakke weerspiegeling van hoge balzaalramen.

Het landhuis op Aarde.

Kitty keek door de opening en daarna terug naar Sofira. Voor beloften was geen tijd meer. Sofira legde twee vingers tegen Lily's voorhoofd.

'Leef,' fluisterde ze en deed een stap achteruit.

'Ga!'

Het gebrul van Sarapion deed de brug daveren toen de donkere beweging naar voren golfde. Met Lily tegen haar borst gedrukt stapte Kitty door de opening en de bittere kou van Vaeldyr verdween achter haar. Een ogenblik stond ze in de stille balzaal van een oud landhuis op Aarde, omringd door stof, donkere spiegels en maanlicht dat bleek over de houten vloer lag. Vervolgens kromp de opening achter haar samen tot alleen de gewone muur overbleef.

Kitty bewoog niet. Lily verschoof in haar armen en maakte een zacht geluid, onwetend van het feit dat zojuist een volledige wereld buiten haar bereik was geplaatst.

Achter de gesloten verbinding bleef Vaeldyr branden.

Hoofdstuk 1 — Onder het gebroken licht

De zaterdagavond had zich over West Wycombe, Buckinghamshire, gelegd in amberkleurig licht achter de ramen en een dunne laag sneeuw, en binnen in de Fox & Lantern leek niemand aan Lily Serens tafel bereid toe te geven dat de avond verderging. Jassen hingen over stoelruggen, glazen en borden hadden het grootste deel van het kleine houten tafeltje ingenomen en iemand bij de bar had de jukebox overgenomen met het zelfvertrouwen van iemand wiens muzieksmaak nog nooit ter discussie was gesteld. Maya had al twee keer gedreigd in te grijpen. Ben had haar verteld dat de democratie had gesproken. Callum, die halverwege de frieten was, had daarop voorgesteld dat de democratie dan ook maar haar eigen eten moest kopen.

Lily had die avond meer gelachen dan ze had verwacht. Na die eindeloze werkweek had zaterdag wat haar betreft geen dag te vroeg mogen vallen, en de vier waren zonder een ander plan binnengestapt dan ergens warm te zitten, iets te eten wat ze niet zelf hadden hoeven klaarmaken en te klagen over alle onbelangrijke dingen die hen sinds maandag hadden geïrriteerd. Maya had ruim twintig minuten besteed aan het navertellen van een ruzie op het werk over een verdwenen nietmachine en twee volwassenen die er op de een of andere manier in geslaagd waren kantoorbenodigdheden te veranderen in een kwestie van persoonlijk verraad. Callum had vervolgens verklaard dat printers van nature kwaadaardig waren. Ben had daartegen ingebracht dat kwaadaardigheid bewustzijn vereiste, waarop Lily had geopperd dat dit nu net was wat printers zo verdacht maakte. Daarna had niemand nog veel bijgedragen aan de kwaliteit van de discussie.

Ergens tussen de tweede portie frieten en Bens poging om uit te leggen waarom zijn theorie over printers wetenschappelijk onderbouwd was, maakte hij de fout te ver terug te bladeren in de foto's op zijn telefoon. Lily zag zijn gezicht veranderen nog voor hij het scherm naar iemand had kunnen draaien. 'Nee,' zei ze meteen terwijl ze over de tafel reikte zonder te

weten wat hij precies had gevonden. 'Ik heb het nog niet gezien, maar ik ken die blik. Dat is de blik die je krijgt vlak voor je ondraaglijk wordt.'

Ben hield de telefoon veilig buiten haar bereik. 'Je hebt niet eens gezien wat ik gevonden heb.' Hij probeerde onschuldig te kijken en faalde zo volledig dat Maya zich meteen over de tafel boog en eiste dat ze het mocht zien. Lily protesteerde, Ben gaf de telefoon door met het achteloze verraad van iemand die precies wist wat hij deed en Maya hield het misschien een halve seconde vol voor ze dubbelklapte van het lachen.

'O, Lily. Dit is schitterend.' Maya drukte de telefoon tegen haar borst toen Lily hem probeerde terug te pakken. 'Nee, wacht. Ik moet de compositie eerst naar behoren waarderen: kerstslingers, buitengewoon zelfvertrouwen en een lampenkap die wordt gedragen zonder ook maar het minste gevoel van schaamte.'

Lily wist om welke foto het ging nog voor ze hem had gezien: Kerstmis bij tante Kitty, een veel te grote trui, één sok, zilveren kerstslingers om haar hals en een oude crèmekleurige lampenkap op haar hoofd.

'Het leek toen op een hoed,' zei ze, wat Maya alleen maar harder deed lachen.

Ben herinnerde haar eraan dat de lampenkap nog aan een lamp vastzat toen de foto werd genomen. Lily wuifde dat weg als een technisch detail. Intussen had Callum eindelijk opgekeken van de frieten en bestudeerde hij de foto met de ernstige concentratie van een kunstkriticus.

'Voor wat het waard is,' zei hij, 'ik vond dat die lampenkap je stond.'

Lily had hem net bedankt toen hij er volkomen kalm aan toevoegde: 'Ik heb niet gezegd dat hij je goed stond.'

Dat deed Maya opnieuw in lachen uitbarsten en zelfs Lily moest lachen terwijl ze de telefoon eindelijk wist af te pakken en zelf het bewijsmateriaal bekeek. Nog gênanter dan de lampenkap was hoe belachelijk tevreden ze eruitzag terwijl ze hem droeg.

'Je ziet er gelukkig uit,' zei Maya terwijl ze voldoende hersteld was om een traan uit haar ooghoek te vegen.

Lily antwoordde dat ze er eerder uitzag alsof ze een klap tegen haar hoofd had gekregen, waarop Maya opmerkte dat het ene het andere niet uitsloot.

‘Dat klinkt inderdaad als Kerstmis bij tante Kitty,’ gaf Lily toe, waarna ze de foto verwijderde voor Ben haar kon tegenhouden. Hij keek oprecht gekwetst. ‘Je kunt de geschiedenis niet zomaar wissen.’

Lily zei hem vooral goed te kijken.

Toen hij beweerde kopieën te hebben, wierp ze hem een blik toe die hem deed twijfelen aan de wijsheid van die opmerking.

‘Misschien heb ik geen kopieën,’ verbeterde hij zichzelf terwijl hij zijn telefoon weer in zijn zak liet glijden.

‘Verstandig,’ zei Lily, en de kwestie loste op in gelach voor het gesprek, zoals wel vaker gebeurde, weer ergens anders terecht kwam.

Er was niets bijzonders aan die avond en Lily hield daarvan. Ze hield van avonden waarop niets van haar werd verwacht: vertrouwde gezichten, warme kamers, onnozele discussies, een tafel die net iets te klein was voor vier mensen en het geruststellende besef dat niets van wat ze bespraken er buiten hun eigen kring toe deed. Het gewone leven had Lily nooit saai gevonden. Misschien kwam dat doordat tante Kitty, hoe geweldig ze ook was, er nooit bijzonder goed in slaagde om een gewoon leven te leiden.

‘Over vreemd gedrag gesproken,’ zei Maya toen Bens laatste verhaal uiteindelijk bezweek onder het gewicht van zijn eigen correcties, ‘hoe gaat het met tante Kitty?’

Lily kneep haar ogen samen en vroeg waarom iedereen dat altijd zei alsof haar tante onlangs ergens uit ontsnapt was.

Maya herinnerde haar eraan dat er bij haar laatste bezoek bossen kruiden aan de gordijnroede hadden gehangen en rozemarijn in de badkamer had gestaan. Lily verdedigde beide beslissingen namens tante Kitty door uit te leggen dat de kruiden aan het drogen waren en dat rozemarijn blijkbaar van stoom hield.

Maya keek haar lang genoeg aan om duidelijk te maken dat geen van beide verklaringen had geholpen.

Callum glimlachte in zijn glas. ‘Ik vind tante Kitty leuk.’

Lily vertelde hem dat iedereen tante Kitty leuk vond en dat dit precies de reden was waarom ze overal mee wegkwam.

Ben, aangemoedigd door het onderwerp, begon over de keer dat tante Kitty Lily's winterverkoudheid had behandeld met iets wat ze zelf had gekweekt. Lily corrigeerde hem scherp toen hij het beschreef als iets wat ze 'in de tuin had gevonden', want doelbewust een onaangename geneeskrachtige plant kweken was volgens haar toch van een heel ander niveau van toewijding. Het drankje had gesmaakt, zei ze, naar gekookt gras en spijt.

Maya wilde weten of het had geholpen. Lily gaf toe dat dit technisch gezien wel zo was, al vond ze drie paar sokken nog steeds overdreven.

'Tante Kitty gelooft dat de helft van de geneeskunde begint bij warme voeten,' voegde ze eraan toe.

Callum knikte alsof dat volkomen logisch klonk en Lily waarschuwde hem haar vooral niet aan te moedigen.

De avond had zo nog makkelijk een uur kunnen voortkabbelen als Maya niet op de tijd had gekeken en plots stokstijf was blijven zitten. Haar bus kwam over elf minuten, wat Lily ruim voldoende tijd vond en Maya als een regelrechte ramp beschouwde. Binnen enkele ogenblikken werden sjaals bijeengeraapt, jassen aangetrokken en beschuldigingen uitgewisseld over wiens handschoen onder de tafel was beland. Lily zocht bijna een volle minuut naar haar lippenbalsem voor Maya hem uit haar eigen handtas haalde en haar eraan herinnerde dat Lily drie uur eerder had gezegd: 'Hou dit even vast.'

Lily vond dat ze alleen even een hand had geleend, niet dat ze het eigendomsrecht had overgedragen.

Maya noemde het een uitzonderlijk lange seconde.

Tegen de tijd dat ze zich eindelijk uit het zitbankje hadden gewurmd, lachte Ben nog altijd.

De kou buiten begroette hen met zoveel enthousiasme dat Maya midden op het voetpad bleef staan. Er begon lichte sneeuw te vallen, eerst zichtbaar in de oranje lichtbundels onder de straatlantaarns en pas daarna tegen de donkere hemel. Lily

hief haar gezicht op en genoot ervan.

Maya, die wat het weer betrof beduidend minder romantisch was ingesteld, verklaarde dat sneeuw niets meer was dan grijze smurrie met uitstekende publiciteit.

Lily beschuldigde haar van een agressief praktische kijk op de winter.

Maya antwoordde dat ervaring haar dat recht had gegeven.

Ze gingen samen op weg, de levendigheid van de pub nog in hun hoofd. Ben probeerde een verhaal af te maken dat hij binnen begonnen was, Maya onderbrak hem twee keer om hem te verbeteren en Callum schopte opzettelijk een losse rand sneeuw naar Maya's schoenen om het vervolgens te ontkennen met een gezicht zo onschuldig dat niemand hem ook maar een seconde geloofde.

Lily liep tussen hen in met haar handen diep in de zakken van haar groene jas en lachte telkens wanneer iemand erin slaagde de anderen volledig de draad kwijt te laten raken.

Het stadje begon stil te worden. Een afhaalzaak bij de hoek was nog fel verlicht, de ramen beslagen van de warmte, en twee mensen haastten zich voorbij met papieren zakken waaruit vaag de geur van azijn en gebakken ui kwam. Ergens achter een rij huizen blafte een hond twee keer en zweeg toen. Winkelramen doofden één voor één terwijl de sneeuw zich in smalle bleke lijntjes langs vensterbanken en tuinmuren verzamelde.

Niets aan de avond voelde belangrijk.

Juist daarom voelde hij veilig.

Bij het volgende kruispunt bleef Maya staan en keek naar de bushalte. Ze had nog zes minuten, wat volgens haar het bewijs was van persoonlijke groei.

Lily vroeg wie ze was en wat ze met de echte Maya had gedaan.

Ben wees erop dat Maya pas gisteren te laat was geweest.

‘Recente persoonlijke groei,’ verbeterde Maya zichzelf, waarna ze Lily kort omhelsde en weer losliet.

‘Stuur me een bericht als je thuis bent.’

Toen Lily beweerde dat ze dat altijd deed, kreeg ze een veelzeggende blik. Geconfronteerd met de gezamenlijke uitdrukking op de gezichten van alle drie, herleidde ze ‘altijd’ tot

‘meestal’ en beloofde ze dat ze het vanavond zeker zou onthouden.

Maya nam met tegenzin genoegen met de belofte en haastte zich weg.

Callum bleef nog een paar straten bij hen voor hij afsloeg naar zijn appartement. Lily wenste hem succes met de moordlustige printer op kantoor. Met een volkomen ernstig gezicht zei Callum dat het toestel wist dat hij er bang voor was.

Ben adviseerde hem kantoorapparatuur nooit angst te laten ruiken.

Callum vertrok met de waarschuwing dat ze spijt zouden krijgen van hun spot zodra de machines uiteindelijk in opstand kwamen.

Daarna bleven Lily en Ben alleen over. Ze liepen nu wat trager, het gesprek zakte weg zonder helemaal te verdwijnen terwijl de sneeuw rondom hen dichter werd. Voor één keer leek geen van beiden de behoefte te voelen iedere stilte op te vullen. Lily vond dat prettig.

Verse sneeuw veranderde een stad al nog voor er voldoende lag om de grond echt te bedekken. Harde randen werden zachter, daken kregen een bleke poederlaag en het licht van de straatlantaarns leek daardoor warmer.

Na een tijdje keek Ben opzij.

‘Je bent verdacht stil geworden,’ zei hij terwijl hij haar licht met zijn schouder aanstootte. ‘Dat betekent meestal dat je te hard nadenkt of iets van plan bent.’

Lily vertelde hem dat ze de diepe schoonheid van de winter bewonderde.

Ben volgde haar blik, ontdekte dat ze blijkbaar naar een vuilnisbak met sneeuw op het deksel stond te kijken en merkte op dat dit krachtige poëzie was.

Lily bedankte hem dat hij eindelijk haar artistieke diepgang erkende en dat bracht hen tot aan de volgende hoek.

Bens straat liep de ene kant uit en die van Lily de andere. Hij aarzelde lang genoeg om te vragen of hij nog een stukje met haar mee moest lopen, maar Lily herinnerde hem eraan dat ze er al vele malen in geslaagd was zelfstandig thuis te raken.

Hij zei dat hij daar geruchten over had gehoord.

Ze stuurde hem naar huis voor Maya hem persoonlijk verantwoordelijk begon te houden voor haar veiligheid, waarop hij lachte, haar welterusten wenste en in zijn straat verdween.

Nadat hij vertrokken was, veranderde er op het eerste gezicht weinig. Er viel geen vreemde stilte over het stadje en er stak geen plotselinge wind op in de bomen. Lily werd zich eenvoudig bewust van details die door het gezelschap op de achtergrond waren gebleven: het zachtere knarsen van sneeuw onder haar laarzen, banden die ergens voorbij de huizen over nat asfalt sisten en kale takken die boven een tuinmuur bewogen. Het gelach uit de pub leek nog een minuut of twee bij haar te blijven voor het oploste in de gewone stilte van een winternacht.

Ze stopte haar handen nog dieper in de zakken van haar jas en liep verder naar huis. Lily had altijd graag 's avonds gewandeld. Tante Kitty had het altijd vreselijk gevonden dat Lily 's avonds graag wandelde.

Volgens tante Kitty veranderde het donker een anders onschuldige wandeling in een volledige catalogus van gevaren: onoplettende bestuurders, ongelijke stoeptegels, verdachte vreemden, vossen met 'absoluut geen manieren' en putten in de weg die blijkbaar agressiever werden zodra de zon onder was. Lily vermoedde dat minstens de helft van die gevaren uitsluitend was verzonnen om haar ertoe te krijgen een taxi te nemen.

Ze sloeg de smallere straat naar huis in en merkte meteen dat een van de lantaarns verderop stuk was. De andere wierpen nette amberkleurige cirkels over het voetpad, maar één deel van de straat lag donkerder dan de rest.

Onder de kapotte lamp stond een man.

Hij ijsbeerde niet en keek niet op zijn telefoon. Hij stond daar gewoon te wachten, met de onbeweeglijkheid van iemand die er al langer stond dan toeval nog comfortabel kon verklaren.

Lily vertraagde.

Er was niets openlijk bedreigends aan hem, maar haar vingers sloten zich toch rond de sleutels in haar jaszak. Hij was lang, droeg een donkere jas en stond net buiten het bereik van het licht

van de volgende lantaarn. Toen hij zijn hoofd ophief en haar rechtstreeks aankeek, was het niet nieuwsgierigheid die haar onrustig maakte.

Het was herkenning.

Hij keek niet alsof hij probeerde uit te zoeken wie ze was.

Hij keek alsof hij dat al wist.

Lily bleef enkele passen van hem vandaan staan.

‘Kan ik u helpen?’

De vraag klonk zelfverzekerder dan ze zich voelde.

Heel even verscheen er iets van vermaak op het gezicht van de man, maar hij zei alleen dat dit niet nodig was.

Lily keek hem argwanend aan en wilde langs hem heen lopen toen zijn blik naar de hanger onder haar sjaal gleed.

Haar hand ging er zonder nadenken naartoe.

De uitdrukking van de man veranderde zo snel dat ze niet zeker wist wat ze precies had gezien. Eerst opluchting, misschien.

Daarna iets zwaarders.

‘Je hebt hem nog.’

Lily bleef staan.

Toen ze vroeg wat hij bedoelde, knikte hij naar de hanger. Dat was voldoende om al haar waakzaamheid meteen terug te brengen.

‘Ken ik u?’

Hij antwoordde veel te snel dat dit niet zo was en Lily zei hem dat ook.

Naast zijn mond verscheen het vaagste lijntje, net geen glimlach. Toen maakte hij de fout te zeggen dat ze nauwelijks veranderd was.

Lily staarde hem aan.

‘Ik heb u nog nooit ontmoet, maar blijkbaar ben ik niet veel veranderd. U hoort zelf toch ook wat daar mis mee is?’

De man keek even weg alsof hij zich aan zichzelf ergerde en gaf toe dat hij het ongelukkig had geformuleerd.

Lily vond dat zacht uitgedrukt.

Ze zette een halve stap achteruit en hield hem nu nauwlettender in het oog terwijl sneeuw zich in zijn donkere haar verzamelde zonder dat hij er ook maar enige hinder van leek te ondervinden.

Ze vroeg of dit een of andere bizarre verkooppraat was.
Volgens hem niet.

‘Mooi,’ antwoordde Lily. ‘Want als hier een
opleidingsprogramma achter zit, zou ik mijn geld terugvragen.’
Dat leverde de eerste bijna echte glimlach op die ze van hem had
gezien, maar die verdween zodra zijn blik opnieuw naar de
hanger ging.

Lily merkte het op en in plaats van te doen alsof ze het niet had
gezien, trok ze de ketting onder haar sjaal vandaan.

De hanger was van oud zilver, op het eerste gezicht
eenvoudig maar langs de rand bewerkt met een patroon dat zo
fijn was dat Lily er jarenlang met haar duimnagel overheen had
gestreken. Tante Kitty had haar altijd verteld dat hij van haar
moeder was geweest.

Meer niet.

Lily hield hem tegen de voorkant van haar jas en vroeg de man
rechtstreeks of hij wist wat het was.

Hij keek er enkele seconden naar.

‘Ja.’

Lily wachtte. Toen er verder niets kwam, spoorde ze hem aan.

Hij zei dat het geen sieraad was.

Lily keek nadrukkelijk naar het zilveren voorwerp aan de
ketting en wees erop dat het dan wel een bijzonder overtuigende
imitatie van een sieraad was.

Zijn uitdrukking veranderde niet.

‘Het is een sleutel.’

Een ogenblik kon Lily hem alleen maar aankijken.

Toen ze vroeg wat die sleutel opende, zei hij dat hij die vraag
hier niet kon beantwoorden.

Dat hij de vraag ontweek, ergerde haar nog meer dan zijn
antwoord.

‘Geweldig. Nu gaan we raadseltjes doen.’

Hij hield vol dat het geen raadsels waren.

Lily antwoordde dat het beslist ook geen antwoorden waren.

Er verschoof iets in zijn kalmte en voor het eerst viel haar op hoe
moe hij eruitzag. Niet de gewone vermoeidheid van een late
avond, maar iets ouder, iets wat moeilijker te plaatsen was.

‘Ga naar huis, Lily,’ zei hij zacht.
Het feit dat hij haar naam gebruikte, deed haar sneller verstijven dan al het andere.
Ze had haar naam niet gezegd.
Toen ze eiste te weten wie hij was en hoe hij haar naam kende, gaf hij haar niets.
Irritatie drukte de onrust opzij en Lily deed een stap naar hem toe.
‘U kunt niet onder een kapotte straatlantaarn gaan staan, zeggen dat u iets weet over de hanger van mijn moeder, mijn naam gebruiken terwijl ik u nooit ontmoet heb en dan zelf beslissen dat het gesprek voorbij is.’

Voor hij kon antwoorden, sloeg achter haar een auto de straat in. De koplampen gleden over het voetpad en Lily ging automatisch opzij om hem te laten passeren.
Ze wendde haar blik nauwelijks een seconde af.
Toen ze zich weer omdraaide, was de plek onder de kapotte lamp leeg.

Lily bleef stokstijf staan.
De auto reed verder en liet de straat opnieuw stil achter. Ze keek naar de dichtstbijzijnde zijstraat, daarna naar de tuinmuur en de rij gesloten huizen aan de overkant.
Er was nergens waar de man redelijkerwijs naartoe kon zijn verdwenen in de korte tijd dat ze had weggekeken.
Ze riep één keer, kreeg geen antwoord en liep vervolgens naar de plek waar hij had gestaan.

De sneeuw lag er dun, maar dik genoeg om haar eigen voetstappen duidelijk te laten zien.
Andere waren er niet.

Lily keek naar het ongeschonden wit, keek nog eens om zich heen en daarna opnieuw naar de grond alsof de ontbrekende voetafdrukken misschien alsnog zouden verschijnen nu ze betrappt waren op hun onredelijkheid.

‘Komaan,’ mompelde ze.

De woorden klonken belachelijk luid in de lege straat.
Voor het eerst die winter overwoog ze dat tante Kitty misschien toch een punt had wat taxi's betrof.

Tegen de tijd dat Lily thuis aankwam, had ze verschillende verklaringen bedacht die geen van alle een nadere inspectie overleefden. Haar favoriete versie was dat de vreemdeling een excentrieke kennis van tante Kitty was die haar van een oude foto had herkend. Dat verklaarde tenminste haar naam.

Het verklaarde niet hoe hij verdwenen was.

Ook niet waarom de sneeuw onder de lamp onaangeroerd was gebleven.

Het ontbreken van voetafdrukken was het deel dat ze, hoe hard ze ook probeerde, niet gewoon kon maken.

Ze liet zichzelf binnen en sloot de kou kordaat buiten. Warme lucht kwam haar tegemoet in de hal, met de geur van uien, kruiden en iets rijks dat lang genoeg had staan sudderen om de hele benedenverdieping warmer te laten aanvoelen dan ze waarschijnlijk werkelijk was.

Toen Lily riep, antwoordde tante Kitty vanuit de keuken. Lily volgde de geur en trof haar bij het fornuis aan in een lange cardigan, roerend in een pot met één hand terwijl ze met de andere een losse haarlok uit haar gezicht streek.

Haar bril stond boven op haar hoofd in plaats van op haar neus, wat betekende dat ze bijna zeker een deel van het afgelopen halfuur had besteed aan de vraag waar ze hem had gelaten.

Tante Kitty keek naar de klok en deed Lily mee dat ze te laat was.

Lily wees erop dat ze maar negen minuten later was dan ze had gezegd.

Tante Kitty antwoordde dat negen minuten ruimschoots genoeg waren om zich iemand bewusteloos in een haag voor te stellen.

Lily herinnerde haar eraan dat er tussen de pub en het huis geen hagen stonden.

Tante Kitty wierp haar een blik toe en zei dat Lily onmogelijk iedere haag in het stadje kon kennen.

‘Ik ken de meeste relevante,’ antwoordde Lily, wat haar nog een blik opleverde voor tante Kitty zich weer over de stoofpot boog.

De gewone woordenwisseling maakte iets in Lily los en een ogenblik leek de vreemdeling bijna weer belachelijk.

Tante Kitty vroeg of ze het leuk had gehad. Lily zei van wel en

vertelde vervolgens dat Ben de foto met de lampenkap had gevonden.

Tante Kitty's lepel hield van afgrijzen stil.

Ze beweerde dat ze altijd al had gezegd dat die lamp vernietigd moest worden.

Lily lachte en gaf toe dat die, achteraf bekeken, inderdaad een ernstige bedreiging voor haar reputatie was geweest.

Toen kwam het beeld van de man onder de kapotte straatlantaarn terug, samen met de manier waarop hij naar de hanger had gekeken.

Lily leunde tegen het aanrecht.

'Tante, er is iets vreemds gebeurd op weg naar huis.'

Tante Kitty maakte een afwezig geluidje, maar de lepel in haar hand vertraagde.

Lily merkte het.

Toen ze zei dat er een man onder de kapotte lamp bij de oude muur had staan wachten, verscherpte tante Kitty's aandacht onmiddellijk.

Ze vroeg of hij Lily had bedreigd of aangeraakt.

Lily verzekerde haar dat dit niet zo was en voegde eraan toe dat hij haar naam had gekend.

De lepel hield volledig stil.

Lily keek haar tante nu aandachtiger aan en trok de hanger onder haar trui vandaan.

'Hij wist hier ook van.'

Misschien een halve seconde verloor tante Kitty's gezicht zijn gebruikelijke ontspannenheid. De reactie was zo kort dat iemand anders ze misschien gemist zou hebben.

Lily niet.

'Tante, je doet vreemd.'

Tante Kitty knipperde, draaide zich terug naar het fornuis en hield vol dat ze niets vreemders deed dan avondeten maken in haar eigen keuken.

Lily wees erop dat naast een kookpot staan iemand niet automatisch normaal maakte.

Tante Kitty bedankte haar voor de observatie en roerde met meer aandacht in de stoofpot dan de taak vereiste.

Lily liet het onderwerp niet los.
Ze zei dat tante Kitty's gezicht was veranderd zodra ze de vreemdeling had genoemd.
Tante Kitty ontkende het.
'Je komt thuis met een verhaal over een vreemde man onder een straatlantaarn en verwacht dat ik daar een zinnige verklaring voor heb,' zei ze op een toon die bijna volkomen redelijk klonk.
Lily begon haar eraan te herinneren dat ze naar de hanger had gekeken alsof ze de situatie herkende, maar tante Kitty onderbrak haar.
'Ik keek naar de stoofpot. Die staat bijna aan te branden.'
Lily keek naar de pot en daarna weer naar haar tante.
'De stoofpot deed je gezicht zo staan?'
Tante Kitty deelde haar mee dat de stoofpot aanzienlijke macht over het huishouden uitoefende.
Ondanks zichzelf glimlachte Lily, maar die glimlach hield niet lang stand.
Ze vertelde wat de vreemdeling had gezegd: dat de hanger geen sieraad was.
Dat hij een sleutel was.
Deze keer duurde tante Kitty's stilte lang genoeg om op zichzelf al een antwoord te worden.
Toen Lily opnieuw aandrong, tilde tante Kitty het deksel op, bekeek het eten met onnodige aandacht en kondigde aan dat ze kommen, lepels en brood nodig hadden voor de stoofpot een historisch feit werd.
Lily beschuldigde haar van een buitensporige verandering van onderwerp.
Tante Kitty noemde het avondeten.
Lily noemde het ontwijking.
Met de ernstige autoriteit van iemand die haar positie verdedigde, wees tante Kitty erop dat er wortelen in zaten.
'Dat maakt het niet minder ontwijkend,' zei Lily.
Tante Kitty draaide zich uiteindelijk om en wees met de houten lepel naar de kast.
'Tafel.'
Lily hield haar blik nog even vast.

Er was iets. Daar was ze nu zeker van. Niet genoeg om te begrijpen wat precies, maar wel genoeg om te weten dat tante Kitty's kalmte iets was waar ze moeite voor deed, niet iets wat ze werkelijk voelde.

Lily opende de kast en begon kommen uit te nemen.

'Goed,' mompelde ze. 'Maar je komt hier niet eeuwig mee weg.'

Tante Kitty antwoordde niet.

Dat verontrustte Lily meer dan een grap zou hebben gedaan.

Veel later zat Lily met gekruiste benen op haar bed, de hanger in haar handpalm. Haar telefoon trilde naast haar met een bericht van Maya dat uit één woord en drie vraagtekens bestond:

THUIS???

Lily glimlachte en antwoordde dat ze nog leefde.

Maya liet haar onmiddellijk weten dat dit de vraag niet was geweest, waarop Lily bevestigde dat ze inderdaad thuis was. Zie je wel? Persoonlijke groei.

Even overwoog Lily haar over de vreemdeling te vertellen. Ze typde dat ze in de sneeuw een mysterieuze man had ontmoet die haar naam kende en beweerde dat de ketting van haar moeder een sleutel was, maar staarde zo lang naar het bericht dat het uiteindelijk te belachelijk leek om te verzenden.

Ze verwijderde het en schreef in plaats daarvan dat tante Kitty bijna een stoofpot had vermoord.

Maya's antwoord — ALWEER??? — kwam zo snel dat Lily hardop lachte voor ze haar telefoon opzijlegde.

De kamer werd stil om haar heen. Sneeuw streek zacht langs het raam en ergens beneden ging een kastdeur dicht terwijl tante Kitty de keuken verder opruimde.

Lily draaide de hanger om in haar hand.

Ze had hem al honderden keren bekeken.

Als kind had ze de fijne tekens langs de rand gevolgd en zich voorgesteld dat ze woorden vormden in een taal die ze eenvoudig nog niet had geleerd. Later had de vertrouwdsheid het voorwerp haast onzichtbaar gemaakt. Ze droeg het zonder erover na te denken omdat het er altijd was geweest.

Vanavond leken de tekens scherper.
Niet veranderd, niet echt, maar doelbewuster, alsof het licht
eindelijk de juiste hoek had gevonden om ze zichtbaar te maken.
Lily boog zich naar het nachtlampje en hield de hanger
dichterbij.
Het zilver ving het licht op en gaf verder niets prijs.
Ze ademde zacht uit.
'Een sleutel,' mompelde ze, terwijl ze opnieuw de kalme
zekerheid in de stem van de vreemdeling hoorde en het idee
zelfs in de veiligheid van haar eigen kamer niet minder absurd
vond.

Ze sloot haar vingers rond de hanger en opende ze vrijwel
meteen weer.
Het zilver was warm geworden.
Niet de gewone warmte van iets wat in een hand had gelegen,
maar een diepere hitte die enkele seconden tegen haar huid bleef
rusten voor ze even plots weer verdween.
Lily zat volkomen stil en keek ernaar.
Buiten, ergens voorbij de huizen en de vallende sneeuw,
flikkerde een straatlantaarn één keer.
Daarna doofde ze.

Hoofdstuk 2 — De ochtend erna

Tegen zondagochtend had de sneeuw het grootste deel van de charme verloren die ze onder de straatlantaarns had gehad. Vanuit Lily's slaapkamerraam zag het stadje er minder uit als een winterse ansichtkaart en meer als zichzelf: daken nog steeds met een wit laagje bedekt, voetpaden die donkerder werden waar de dooi was begonnen en grijze smurrie die zich langs de stoepranden ophoopte. Verderop in de straat schraapte een man met zo veel geconcentreerde wrevel het ijs van de voorruit van een kleine blauwe auto dat Lily hem enkele minuten bleef bekijken, eenvoudigweg omdat dat makkelijker was dan aan de kapotte straatlantaarn te denken.

Lang hield ze dat niet vol. De vreemdeling keerde met irritante helderheid in haar gedachten terug: de donkere jas, de sneeuw in zijn haar en de manier waarop hij haar had aangekeken alsof herkenning de gewoonste zaak van de wereld was. Ze hoorde nog altijd de kalme zekerheid in zijn stem toen hij de hanger een sleutel had genoemd, maar vooral het ogenblik waarop hij haar naam had gebruikt, wilde nergens logisch passen. Alles daarvoor had ze, met voldoende koppigheid, nog kunnen wegduwen in een verklaring over persoonsverwisseling of een van tante Kitty's meer excentrieke kennissen. Dat hij haar naam kende, maakte dat een stuk moeilijker. De onaangeroerde sneeuw op de plek waar hij had gestaan, maakte het onmogelijk om alles volledig van zich af te zetten.

Lily reikte naar de hanger op haar nachtkastje en draaide hem tussen haar vingers. Het zilver was koud. Ze hield hem enkele seconden vast, half in de verwachting dat de warmte van de avond ervoor zou terugkeren, en voelde zich lichtelijk belachelijk toen er niets gebeurde. De fijne tekens langs de rand zagen er precies hetzelfde uit als altijd; er was geen gloed, geen verborgen mechanisme en ook geen behulpzaam opschrift dat uitlegde wat hij nu precies verondersteld werd te openen. 'Erg nuttig,' mompelde ze terwijl ze hem terug in haar handpalm liet vallen.

Voor ze hem kon neerleggen, lichtte haar telefoon op. Maya had drie foto's gestuurd van de sneeuw voor haar appartement,

elk voorzien van almaar dramatischer commentaar op de toestand van het voetpad, gevolgd door de vraag of Lily nog leefde. Lily glimlachte en typte dat ze helaas nog volledig zichzelf was en eigenlijk op een mysterieuze nachtelijke transformatie had gehoopt. Maya antwoordde dat het pas negen uur veertien was en dat ze het nog wat tijd moest geven. Vrijwel meteen volgde een tweede bericht: Ben had ontdekt dat cloudback-ups bestonden, wat betekende dat de foto met de lampenkap misschien toch nog leefde. Lily ging rechtop zitten, liet Maya weten dat ze wist waar Ben woonde en kreeg alleen een reeks lachende gezichtjes terug.

Dat voelde tenminste geruststellend normaal. Lily kleepte zich aan, trok een dikke trui over haar hoofd en hing de hanger bijna zonder nadenken weer om haar hals. Heel even overwoog ze hem op het nachtkastje te laten liggen, maar die gedachte voelde bewuster dan hem gewoon te dragen. Ze had het ding al jaren bij zich. Als het van plan was opnieuw zonder uitleg warm te worden, wist ze liever wanneer dat gebeurde.

De geur van geroosterd brood bereikte haar nog voor ze de overloop verlaten had. Tante Kitty was al in de keuken, waar het ontbijt zich over bijna elk beschikbaar oppervlak had verspreid: een theepot onder een gebreide theemuts, een half brood, een open pot marmelade en een krant die duidelijk in stukken en niet in volgorde was gelezen. Tante Kitty zat aan tafel in dezelfde lange cardigan als de avond ervoor, haar bril boven op haar hoofd op de manier die meestal voorafging aan een zoektocht ernaar.

Ze wensten elkaar met overdreven achteloosheid een goedemorgen. Geen van beiden begon over de vreemdeling. Lily gaf de stilte vier seconden voor ze een mok uit de kast nam en bij het aanrecht bleef hangen. Tante Kitty keek lang genoeg naar haar lege beker om op te merken dat Lily stond te staren. Lily beweerde dat ze thee maakte. Tante Kitty wees erop dat ze al bijna een halve minuut onbeweeglijk met een lege mok stond, waarop Lily zei dat ze aan het nadenken was. 'Dat verklaart die uitdrukking,' zei tante Kitty terwijl ze naar de theepot reikte.

Lily glimlachte bijna, maar de vraag zat al in haar hoofd sinds ze wakker was geworden. Ze schonk thee in, nam de mok mee naar tafel en vroeg zo achteloos mogelijk of haar moeder veel vrienden had gehad die Lily nooit had gekend. Tante Kitty's hand bleef boven de marmelade hangen, niet dramatisch maar net lang genoeg om Lily te laten zien dat de vraag precies was aangekomen waar ze hem bedoeld had.

'Ze had vrienden voordat jij geboren was,' zei tante Kitty na een ogenblik terwijl ze marmelade op een snee toast smeerde. 'Mensen uit verschillende delen van haar leven. Iedereen heeft die.' Lily feliciteerde haar met het indrukwekkend algemene karakter van het antwoord. Tante Kitty vond dat het ook een indrukwekkend algemene vraag was geweest. Toen Lily specifiek vroeg of haar moeder iemand had gekend die Lily ook als kind zou hebben kunnen kennen, wilde tante Kitty weten waarom, hoewel ze allebei heel goed wisten wat de aanleiding was.

Lily herinnerde haar eraan dat de man van de avond ervoor de hanger had herkend. Tante Kitty wees erop dat een voorwerp herkennen nog geen bewijs was dat iemand bevriend was geweest met de vorige eigenaar, waarop Lily haar ervan beschuldigde iemand te verdedigen die ze beweerde niet te kennen. 'Dat doe ik helemaal niet,' zei tante Kitty. 'Ik wijs er alleen op dat jij een halve familiegeschiedenis hebt gebouwd op een gesprek van vijf minuten onder een kapotte straatlantaarn.' Lily gaf toe dat dit irritant redelijk klonk als je het zo formuleerde. 'Redelijk was precies waar ik op mikte,' antwoordde tante Kitty, waarna ze zich weer aan haar toast wijdde met de tevredenheid van iemand die uit een val was ontsnapt zonder te hoeven rennen.

Aandringen had weinig zin. Lily wist uit ervaring dat tante Kitty opmerkelijk druk kon worden met afwas, planten, wasgoed of de exacte schikking van theelepeltjes zodra ze ergens niet over wilde praten. Ze liet het onderwerp daarom wegdrijven. De ochtend hervond zijn gewone ritme: tante Kitty klaagde over het weerbericht, Lily herinnerde haar aan de waarschuwingen van de vorige avond over de dood door een

haag en tante Kitty hield vol dat haar bezorgdheid verstandig was geweest terwijl krantenkoppen over enkele centimeters sneeuw duidelijk hysterisch waren.

Tegen het einde van de ochtend was de hemel opgeklaard en was de dooi goed op gang gekomen. Tante Kitty kondigde aan dat ze brood, groenten en 'iets fatsoenlijks voor dinsdag' nodig hadden, een formulering die deed vermoeden dat dinsdag culinaire gevaren kende waar de rest van de week geen weet van had. Lily ging naar boven om haar laarzen te zoeken en herinnerde zich, net toen ze weer wilde vertrekken, dat één handschoen zoek was.

De bovenste lade van het smalle kastje aan het voeteneinde van haar bed bevatte sjaals, twee oude riemen, een wollen muts waar ze een hekel aan had en verschillende dingen die alleen nog bestonden omdat ze er al lang genoeg niet naar had gekeken om ze weg te gooien. De handschoen lag er niet. De tweede lade was erger. Lily tilde een stapel opgevouwen sjaals op, vond een oude foto, drie verjaardagskaarten en een lint van een lang vergeten schoolactiviteit en ontdekte daarna een klein houten doosje waarvan ze zich niet herinnerde dat ze het daar had gelegd.

Ze ging op haar hielen zitten. Het doosje zelf was onopvallend: donker hout, afgesleten op de hoeken en klein genoeg om gemakkelijk in één hand te passen. Er zat geen slot op en geen opschrift. Het zag er oud genoeg uit om van tante Kitty te zijn geweest, misschien zelfs ouder, maar Lily kende de inhoud van die lade — of ze had tenminste gedacht dat ze die kende. Ze opende het.

Binnenin lag, op verbleekte blauwe stof, een zilveren ring. Hij was smal en eenvoudig, op een klein ovaal vlak in de band na waarin een patroon was gegraveerd dat zo fijn was dat Lily's hand vanzelf naar de hanger aan haar hals ging. Ze trok de ketting onder haar trui vandaan, hield de twee stukken zilver naast elkaar en voelde de eerste kleine draai van onrust. De tekens waren niet identiek, maar ze hoorden bij elkaar. Dezelfde fijne krommingen kwamen in beide terug, op de ring anders

gerangschikt zodat ze aan een maansikkel deden denken, of aan iets wat er dicht bij kwam.

Toen Lily de ring uit het doosje tilde, paste hij perfect aan haar rechterhand. Dat verontrustte haar meer dan redelijk was. Ze riep tante Kitty, kreeg geen antwoord en nam het doosje mee naar beneden. Haar tante stond in de hal halverwege het strikken van een laars toen Lily boven aan de trap verscheen en aankondigde dat ze iets had gevonden.

Tante Kitty keek op. Haar blik zakte naar de ring en de veter in haar handen kwam tot stilstand. Er volgde geen kreet of dramatische stap achteruit; daarvoor was tante Kitty veel te geoeft in het herstellen van haar zelfbeheersing. In plaats daarvan kwam ze langzaam overeind en vroeg waar Lily hem gevonden had. Toen Lily zei dat hij in de onderste lade van het kastje op haar kamer had gelegen, fronste tante Kitty om die informatie en niet om Lily. 'Die had daar niet mogen liggen,' zei ze voor ze zichzelf kon tegenhouden.

Lily bleef twee treden boven de vloer van de hal staan. 'Wat betekent dat?' Tante Kitty leek haar eigen woorden pas toen te horen en verbeterde zichzelf door te zeggen dat ze zich niet herinnerde hem daar te hebben gelegd. Lily wees erop dat dit niet was wat ze had gezegd. Nee, gaf tante Kitty toe, dat was het niet. Toen Lily vroeg waar de ring dan wél had moeten liggen, greep haar tante naar haar jas met een snelheid die bijna komisch doorzichtig was.

'Je kunt dit niet twee keer in twaalf uur doen,' zei Lily terwijl ze haar naar de hal volgde. Tante Kitty vroeg wat ze precies verondersteld werd te doen. 'Iets vreemds zeggen en dan plots een hartstochtelijke belangstelling voor groenten ontwikkelen.' Tante Kitty herinnerde haar eraan dat ze sowieso al groenten gingen kopen. Lily zei dat dit niets voor haar verdediging deed. Na nog een blik op de ring zei tante Kitty dat Lily hem maar mee moest nemen omdat ze liever niet had dat hij zomaar bleef liggen. Lily merkte op dat dit mogelijk het minst geruststellende antwoord was dat ze had kunnen geven. 'Ik kan er verschillende bedenken die erger zijn,' zei tante Kitty. 'Dat helpt niet.'

De zondagsmarkt vulde het oude plein en liep door in twee aangrenzende straten, waar gestreepte luifels doorbogen onder smeltende sneeuw en marktkramers al sinds vroeg in de ochtend tegen vochtig zeil vochten. Lily was er ontelbare keren met tante Kitty geweest en bewoog er doorgaans op automatische piloot doorheen. Tante Kitty kocht groenten bij dezelfde man, of zijn prijzen nu werkelijk beter waren of niet, wantrouwde supermarktapfels op filosofische gronden en inspecteerde brood alsof ze een bouwkundige keuring uitvoerde. Daarnaast was ze om onverklaarbare redenen trouw aan een kaaskraam waarvan de eigenaar haar met vermoeide genegenheid zijn moeilijkste klant noemde.

Vandaag lette Lily minder op de koopwaar dan op de mensen. Eén vreemde ontmoeting had de manier waarop ze naar onbekenden keek veranderd op een manier die haar niet beviel. Een man die potjes honing vergeleek leek volkomen normaal, tot ze zich afvroeg of hij dat misschien speelde. Een vrouw in een rode wollen jas lachte met een marktkramer en Lily betrapte zichzelf erop dat ze naar een detail zocht dat niet klopte. Het was belachelijk. Eén man onder één kapotte straatlantaarn betekende niet dat het stadje plots vol zat met bezoekers uit een onmogelijke plek.

Tante Kitty gedroeg zich intussen tergend normaal. Ze discussieerde over de prijs van pastinaken, kocht brood en raakte op de een of andere manier verward in een gesprek over de lekkende dakgoot van een buur, en dat allemaal terwijl ze weigerde over de ring te beginnen. Lily hield het bijna twintig minuten vol voor ze vroeg of haar tante van plan was haar iets te vertellen. Tante Kitty nam net een papieren zak wortelen aan en antwoordde dat ze die ochtend al verschillende dingen tegen Lily had gezegd. 'Over de ring,' verduidelijkte Lily. 'Nee,' zei tante Kitty, waarna ze haar de wortelen gaf. Lily keek argwanend naar de zak. 'Is dit weer afleiding?' Tante Kitty deelde haar mee dat het een groente was. 'Op dit punt vertrouw ik groenten niet meer,' mompelde Lily, tot groot vermaak van de marktkramer.

Ze bereikten het verste deel van de markt, waar praktische boodschappen overgingen in oude boeken, handgemaakte zeep, sieraden, gebreide sjaals en decoratieve voorwerpen die tante Kitty tien minuten kon bestuderen voor ze besloot dat ze ze zelf kon maken. Eén kraam stond iets apart onder een donkergroene luifel. Lily kon zich niet herinneren hem ooit eerder te hebben gezien.

De vrouw erachter was bejaard, misschien in de zeventig, met zilvergrijs haar dat keurig van haar gezicht was weggestreken en een lange antracietkleurige jas die hoog aan de hals sloot. Niets aan haar uiterlijk was bijzonder. Lily had haar in een bus of winkel kunnen passeren zonder twee keer te kijken. De voorwerpen op de tafel waren moeilijker te plaatsen: kleine uitgesneden doosjes, oude koperen kompassen, glazen kralen, opgevouwen stukken geborduurde stof, gepolijste stenen en verschillende sieraden die eruitzagen alsof ze in verschillende landen en verschillende decennia waren verzameld in plaats van bij dezelfde leverancier gekocht.

Achteraan op de kraam stond een klein metalen figuurtje, niet groter dan Lily's duim. Eerst dacht ze dat het een vogel was, tot ze vier poten onder de gevouwen vleugels zag. Het lichaam was noch helemaal katachtig noch hondachtig en het werk was te gestileerd om te kunnen bepalen wat voor wezen het moest voorstellen. Lily vertraagde. Tante Kitty liep enkele passen verder voor ze merkte dat Lily was blijven staan en riep over haar schouder of ze nog kwam. Lily zei dat ze zo kwam en boog zich dichterbij het figuurtje.

De oude vrouw keek op. Haar blik bleef op Lily rusten en één vreemd ogenblik leek de markt zich rondom hen te vernauwen. Het was geen verrassing die Lily in haar gezicht zag. Het was hetzelfde als onder de kapotte straatlantaarn: herkenning. De ogen van de vrouw daalden naar Lily's hand, waar de ring zichtbaar was geworden tussen de rand van haar handschoen en de mouw van haar jas. Ze hapte niet naar adem en reikte er niet naar. Ze glimlachte alleen heel licht en zei: 'Dus hij heeft je gevonden.'

Lily staarde haar aan. 'Wat heeft mij gevonden?' De ogen van de vrouw bleven op de ring rusten. 'Dat kom je snel genoeg te weten.' Het antwoord klonk kalm, bijna vriendelijk, wat het op de een of andere manier erger maakte. Lily vroeg of ze de ring kende. De vrouw nam het kleine metalen wezen op en draaide het tussen haar vingers. 'Ik ken veel dingen die door mijn handen gaan.' Lily zei dat dit haar vraag niet beantwoordde. 'Nee,' gaf de vrouw toe, en het gemak waarmee ze dat deed irriteerde Lily omdat het veel te sterk deed denken aan de vreemdeling van de avond ervoor.

'Krijgen mysterieuze mensen ergens les?' vroeg Lily. De vrouw lachte, een warm geluid dat onverwacht jong klonk. 'Ik was vergeten hoe ongeduldig jouw soort kan zijn.' Die woorden klonken net iets te veelbetekenend. Lily verstarde en vroeg wat ze met 'jouw soort' bedoelde. De uitdrukking van de oude vrouw veranderde, niet uit angst maar met de stille herkenning van iemand die één zin te veel had gezegd. 'Alleen dat je jong bent,' antwoordde ze. Lily wees erop dat dit niet was wat ze had gezegd. 'Nee,' zei de vrouw opnieuw, zo kalm dat Lily niet kon uitmaken of ze nu eigenlijk iets toegaf.

Ze hield het kleine gevleugelde figuurtje naar haar uit. 'Neem dit.' Lily vouwde haar armen over elkaar. Ze kocht niets zolang de vrouw zichzelf niet uitlegde. 'Ik heb je niet gevraagd het te kopen.' Lily merkte op dat een gratis mysterieus voorwerp zo mogelijk nog verdachter was. De glimlach van de vrouw werd breder. 'Beschouw het dan als een geschenk omdat je voorzichtig bent.'

Van dichtbij was het figuurtje fijner uitgewerkt dan Lily eerst had gezien. De vleugels hadden veren, het lichaam was onbekend en rond de hals was een piepklein gebogen lijntje gegraveerd. Dezelfde kromming stond op de ring. Lily's amusement verdween. Ze vroeg waar de vrouw het vandaan had. Er kwam geen antwoord. Lily draaide zich naar de bloemenkraam en riep tante Kitty.

Haar tante keek op. Lily draaide zich meteen weer om. De groene luifel stond er nog, de tafel lag nog vol voorwerpen, maar de vrouw was verdwenen. De stoel achter de kraam was leeg.

Lily fronste en liep om de tafel heen, in de verwachting haar gehurkt erachter of door een smalle doorgang te zien verdwijnen, maar direct achter de luifel stond een bakstenen muur en opgestapelde houten kratten blokkeerden de enige ruimte aan de zijkant.

Een boekverkoper aan de kraam ernaast keek op toen Lily riep. Ze vroeg waar de oudere vrouw naartoe was gegaan. Hij keek naar de groene luifel en fronste. 'Welke vrouw?' Lily wees naar de lege stoel en zei dat de vrouw daar minder dan een ogenblik geleden nog had gestaan. De boekverkoper schudde verontschuldigend zijn hoofd. Hij had niemand gezien.

Tante Kitty bereikte haar een ogenblik later en vroeg wat er gebeurd was. Lily wilde weten of zij de vrouw had gezien: zilvergrijs haar, donkere jas, achter deze kraam. Tante Kitty keek van Lily naar de lege stoel en opnieuw gleed er een vluchtige uitdrukking over haar gezicht voordat ze zich herpakte. 'Er is hier niemand,' zei ze. Lily liet haar weten dat ze zich daar inmiddels pijnlijk van bewust was.

Pas toen besepte Lily dat ze het kleine metalen wezen in haar hand hield. Ze kon zich niet herinneren dat ze het had aangenomen. Haar vingers sloten zich eromheen terwijl ze tante Kitty vertelde dat de vrouw over de ring had geweten. Iets in de houding van haar tante veranderde onmiddellijk. Deze keer ontweek ze het onderwerp niet en verschool ze zich niet achter boodschappen. 'Wat zei ze?' vroeg ze, en de directheid van de vraag maakte Lily ongeruster dan alle ontwijkingen ervoor.

Lily herhaalde de woorden: Dus hij heeft je gevonden. Ze legde uit dat de vrouw, toen Lily had gevraagd wat ze bedoelde, had gezegd dat ze het snel genoeg zou weten. Rondom hen ging het marktlevens onverstoorbaar voort. Een marktkramer riep de prijs van appels. Een kind klaagde over koude handen. Twee honden raakten met hun lijnen verstrengeld rond de benen van hun baasjes. Tante Kitty stond volkomen stil, haar ogen op het kleine figuurtje gericht.

'Je weet wat ze bedoelde,' zei Lily. Tante Kitty antwoordde zacht. 'Nee. Maar ik denk dat we naar huis moeten.' Lily zei dat dit in de verste verte niet geruststellend was. 'Ik probeerde je

ook niet gerust te stellen,’ antwoordde tante Kitty. Dat maakte Lily banger dan ze had verwacht.

Ze namen de kortste weg naar huis. Tante Kitty sloeg de bakker over die ze eerder had genoemd, vergat te klagen over de uien die ze niet hadden gekocht en liep zo snel dat Lily haar passen moest verlengen. Enkele minuten zeiden ze niets. Lily draaide het figuurtje in haar jaszak om en vroeg uiteindelijk wat het was. Tante Kitty zei dat ze het niet wist. Lily herinnerde haar eraan dat ze ernaar had gekeken alsof ze het wél wist. ‘Ik keek ernaar omdat een onbekende vrouw blijkbaar verdween nadat ze het aan jou had gegeven,’ antwoordde tante Kitty. Lily moest toegeven dat dit redelijk was.

Tante Kitty wilde weten of de vrouw Lily of de ring had aangeraakt. Lily zei van niet en herinnerde zich toen de andere opmerking. ‘Ze zei dat ze vergeten was hoe ongeduldig “mijn soort” kan zijn.’ Tante Kitty stopte minder dan een seconde met lopen en ging toen verder. Lily merkte het. ‘Je hoorde dat.’ Tante Kitty zei dat ze het had gehoord. Toen Lily vroeg wat het betekende, beweerde haar tante het niet te weten. ‘Je bent een vreselijke leugenaar,’ zei Lily. Tante Kitty blies vermoeid door haar neus. ‘Eigenlijk ben ik een uitstekende leugenaar.’ Lily staarde haar aan. ‘Dat is iets diep verontrustends om van mijn voogd te horen.’ Tante Kitty zei dat het als grap bedoeld was. Lily vond dat er nog aan gewerkt moest worden.

De woordenwisseling ontlokte tante Kitty een kleine glimlach, al verdween die snel. Lily zweeg weer. Ze begon te begrijpen dat haar tante wel onder druk gezet kon worden maar niet opgejaagd, en dat het verschil ertoe deed. Wat tante Kitty ook probeerde te beschermen, haar dwingen maakte alleen dat ze zich verder achter gewone dingen terugtrok.

Toen ze thuiskwamen, lag er een envelop op de mat. Tante Kitty zag hem als eerste en stopte zo abrupt dat Lily bijna tegen haar aan liep. De envelop was crèmekleurig, dik en volledig droog ondanks de natte laarzen en smeltende sneeuw die al sporen op de vloer hadden achtergelaten. Er stond geen postzegel op, geen stempel en geen adres, alleen Lily’s naam in donker, ongewoon precies handschrift.

Lily bukte om hem op te rapen, maar tante Kitty greep haar pols. De beweging was zo snel dat ze allebei verstarden. Lily keek naar de hand van haar tante en daarna naar haar gezicht. 'Je zegt me toch niet dat ik mijn eigen post niet mag openen?' Tante Kitty vroeg haar één seconde te wachten. Lily wilde weten wat ze ermee van plan was. Tante Kitty staarde naar de envelop, liet Lily los en zei dat ze hem moest openen. 'Dat was een bijzonder productieve seconde,' zei Lily. De uitdrukking op het gezicht van haar tante hield haar tegen om er nog iets aan toe te voegen.

Binnenin zat één enkele kaart, zwaar en zilvergrijs. Op de voorkant stond zo fijn in reliëf de omtrek van een masker dat die pas zichtbaar werd toen Lily de kaart naar het licht kantelde. Tante Kitty verstarde volledig. Lily keek van de kaart naar haar tante en wist al voor ze het vroeg dat het symbool iets betekende. 'Jij kent dit.' Tante Kitty antwoordde niet.

Lily opende de kaart. Er stond geen lange boodschap in en geen uitleg, alleen een plaats, een datum en een uur. Daaronder, in kleinere letters, stonden de woorden: Formele kledij. Masker verplicht. Lily las de uitnodiging twee keer voor ze opkeek. 'Dit is ofwel een uitnodiging, ofwel het begin van een buitengewoon ingewikkelde moord.'

'Maak daar geen grapjes over.' Tante Kitty antwoordde te snel. Lily's glimlach verdween. Haar tante had vrijwel nooit bezwaar tegen grappen. Toen Lily vroeg wie de kaart had gestuurd, trok tante Kitty haar jas uit met opzettelijke zorg en hing hem naast de deur, terwijl haar ogen nog eens naar het zilveren masker gingen.

'Ik denk,' zei ze uiteindelijk, 'dat we beter de waterkoker opzetten.' Lily staarde haar aan. 'Je kunt toch onmogelijk denken dat thee dit gaat oplossen.' Tante Kitty schudde haar hoofd. 'Nee. Maar ik vermoed dat we hem nodig zullen hebben.'

Hoofdstuk 3 — De zilveren lok

Lily ontdekte de eerste zilveren lok op maandagochtend, nog voor ze goed en wel wakker was en kon beslissen of ze hem angstaanjagend of gewoon beledigend vond. Ze had slecht geslapen, al niet slecht genoeg om het gezicht te rechtvaardigen dat haar vanuit de badkamerspiegel aanstaarde. Haar haar lag aan één kant plat van de nacht, haar ogen zagen eruit alsof ze al langer wakker waren dan de rest van haar en de koude tegels onder haar voeten deden haar al spijt krijgen dat ze het warme bed had verlaten voor ze zelfs maar de wastafel had bereikt. Beneden sloot ergens een kastdeur, gevolgd door het gerinkel van servies. Tante Kitty was al in de keuken bezig, wat betekende dat de waterkoker aanstond en het ontbijt ofwel onder controle was, ofwel afstevende op het soort crisis dat haar tante achteraf graag 'doelbewuste improvisatie' noemde.

Lily draaide de kraan open, spoelde haar gezicht met water en bleef enkele seconden met beide handen op de wastafel staan tot de laatste slaap uit haar hoofd was verdwenen. Ze wilde net naar haar tandenborstel grijpen toen een bleke glinstering bij haar linkerslaap het licht van de badkamer ving. Eerst dacht ze dat het aan de spiegel lag, daarna aan het licht zelf, en geen van beide was voor het ontbijt ooit bijzonder vriendelijk voor haar geweest. Ze boog dichterbij. Een smalle lok haar, die net boven haar slaap begon, was duidelijk lichter dan de rest. Niet grijs, niet wit en ook niet het warmere blond dat haar soms kreeg na te veel zomerzon. Deze kleur was koeler, bijna metaalachtig waar het licht erop viel, en liep zo geleidelijk terug over in haar eigen tint dat ze niet kon zien waar de verandering precies begon.

Enkele seconden staarde Lily alleen maar. Ze kantelde haar hoofd naar de ene kant, toen naar de andere, stapte dichterbij het raam en nam de lok uiteindelijk tussen twee vingers alsof aanraking hem van gedachten zou kunnen doen veranderen. Dat gebeurde niet. Ze maakte hem nat, streek hem glad en wreef er stevig met een handdoek over. Het zilver bleef. Tegen die tijd kwam het hele weekend in één ruk terug: de man onder de kapotte straatlantaarn, de hanger die hij een sleutel had

genoemd, de ring in haar lade, de vrouw op de markt en de uitnodiging met het zilveren masker. Lily raakte de lok opnieuw aan, gaf hem nog drie seconden om met een redelijke verklaring te komen en riep, toen dat niet gebeurde, zo hard ze kon: 'TANTE KITTY!'

Beneden viel iets op de grond. Tante Kitty antwoordde meteen en kwam zo snel de trap op dat Lily bijna spijt kreeg dat ze had geroepen. De badkamerdeur vloog open en haar tante verscheen in pantoffels, een ochtendjas en een schort. Ze keek eerst naar Lily's gezicht, toen naar haar handen en uiteindelijk naar de vloer, alsof ze zich op bloed voorbereidde. 'Wat is er gebeurd? Ben je gewond?' eiste ze. Lily wees naar haar hoofd. Toen tante Kitty's gezicht van alarm naar verwarring verschoof, zei Lily met alle verontwaardiging die ze voor thee kon opbrengen: 'Mijn haar.'

Tante Kitty's gezicht klaarde meteen op en tot Lily's grote ergernis. 'Lieve hemel, Lily. Ik dacht dat je iets gebroken had.' Lily liet haar weten dat ze in feite zichzelf gebroken had. Tante Kitty sloot haar ogen en drukte even een hand tegen haar borst. 'Je kunt zo niet schreeuwen voor ik thee heb gehad.' Lily pakte de bleke lok vast en hield hem naar haar toe. 'Dit was er gisteren niet.' Daarmee verdween de humor. Tante Kitty kwam dichterbij en bekeek het haar met een aandacht die Lily meteen opviel, draaide de lok voorzichtig tussen haar vingers en keek vervolgens naar het raam alsof ze beter licht nodig had.

Daar was het weer: diezelfde pauze als bij de ring, dezelfde nauwelijks merkbare aarzeling die Lily had gezien toen ze over de vrouw op de markt vertelde. 'O nee,' zei Lily terwijl ze haar armen over elkaar sloeg toen tante Kitty opkeek. 'Jij weet iets.' Haar tante herinnerde haar eraan dat ze niets had gezegd, wat Lily alleen maar achterdochtiger maakte. 'Dat wordt stilaan je favoriete manier om toch iets te zeggen.' Tante Kitty negeerde de beschuldiging en trok het rolgordijn verder open, zodat het vlakke winterlicht zich door de badkamer verspreidde. In daglicht zag de lok er nog minder toevallig uit; de zachte zilveren glans liet de rest van Lily's haar warmer lijken.

Tante Kitty perste haar lippen op elkaar. Ook dat zag Lily. Toen ze aandrong, wilde haar tante alleen zeggen dat haar kon veranderen en dat één bleke lok misschien niets betekende. Lily keek naar haar spiegelbeeld en antwoordde dat haar normaal gezien niet tussen zondagavond en maandagochtend van kleur veranderde. 'Je bent jong,' zei tante Kitty, duidelijk nog op zoek naar iets bruikbaars. 'Dank je voor het medisch inzicht.' Het droge antwoord deed haar tante bijna glimlachen, maar Lily keek nu te aandachtig. Ze vroeg of tante Kitty de verandering herkende. Tante Kitty zei dat ze herkende dat het ongewoon was. 'Die zin moet ingelijst worden,' zei Lily. 'Eindelijk een diagnose.'

Een tijdje stonden ze naast elkaar voor de spiegel, Lily met haar armen gekruist en tante Kitty alsof haar belangstelling niet verder ging dan gewone nieuwsgierigheid. Toen zei tante Kitty, bijna alsof het haar net te binnen schoot, dat Lily de lok niet mocht verven. Lily draaide zich om. Dat was ze niet van plan geweest. 'Of afknippen,' voegde haar tante eraan toe. Ook dat was Lily niet van plan geweest, maar de snelheid waarmee tante Kitty het zei maakte de waarschuwing plots belangrijk. 'Waarom?' vroeg ze. Tante Kitty begon de spullen rond de wastafel op te ruimen, verplaatste een tandenborstel die niet verplaatst hoefde te worden en trok een handdoek recht die al perfect recht hing. Lily beschuldigde haar ervan huishoudelijke orde als verdedigingsstrategie te gebruiken. Tante Kitty kondigde aan dat het ontbijt koud werd. Lily wees erop dat eten niet telkens ingezet kon worden zodra er een moeilijke vraag opdook. 'Dat doe ik ook niet,' zei tante Kitty terwijl ze de gang in ontsnapte. 'Soms gebruik ik thee.'

Lily wilde boos zijn, maar een lach was haar voor. Die volgde tante Kitty de trap af en liet Lily alleen achter met haar spiegelbeeld. De humor verdween bijna even snel. De zilveren lok lag zacht tegen haar slaap en viel, nu ze eenmaal wist dat hij er zat, niet meer te negeren. Wat er ook aan de hand was, tante Kitty was niet verbaasd genoeg en dat maakte Lily veel banger dan de kleur zelf.

Rond halfelf had Lily zes foto's van haar haar gemaakt en er vier verwijderd. Op de ene verdween het zilver bijna; op een andere zag het er zo fel uit dat het leek alsof ze haar zondagavond met opzet één lok had geverfd om redenen die alleen zij begreep. Ze stuurde de minst misleidende foto zonder uitleg naar Maya. Minder dan een minuut later kwam het antwoord: WAT HEB JIJ MET JE HAAR GEDAAN? Lily schreef terug dat ze niets had gedaan en voegde, toen Maya haar niet geloofde, toe dat ze blijkbaar aan het evolueren was. Maya wilde weten waarin. Lily keek naar zichzelf in de spiegel van de kleerkast en antwoordde dat dit een uitstekende vraag was. Haar telefoon ging meteen over. Lily weigerde de oproep en daarna ook de tweede. Maya reageerde met een onbeleefd handgebaar en een bericht waarin ze Lily verschrikkelijk noemde.

Ze hadden al afgesproken om met Ben en Callum koffie te gaan drinken en een deel van Lily overwoog af te zeggen. Het sterkere deel weigerde een hele dag thuis naar haar eigen hoofd te staren terwijl tante Kitty steeds ingewikkeldere keukentaken uitvoerde om maar niets te hoeven uitleggen. Bovendien was er een klein en toegegeven licht pervers deel van Lily dat wilde weten of iemand anders de lok zou opmerken zonder dat ze er iets over zei. Ze kreeg ongeveer vier seconden na het binnenstappen van het café spijt van die ambitie.

Maya zag haar als eerste. 'O mijn god.' Verschillende mensen draaiden zich om en Lily bleef naast de tafel staan om haar te bedanken voor haar voorbeeldige discretie. Maya was al uit haar stoel en stak haar hand uit naar Lily's slaap voor ze zich herinnerde dat ze eerst toestemming moest vragen. Ben keek op van zijn koffie, daarna Callum, en even staarden ze alle drie gewoon. Lily trok met overdreven kalmte haar jas uit en zei hoeveel ze het waardeerde dat iedereen zich zo normaal gedroeg. Ben vroeg of ze het geverfd had, Maya opperde bleekmiddel en Callum zei bedachtzamer dat het er zaterdag beslist nog niet had gezeten, omdat het incident met de lampenkap hem een ongewoon helder beeld van Lily's haar had

bezorgd. Lily vertelde hem dat dit niet de geruststelling was die hij blijkbaar dacht dat het was.

Toen Lily volhield dat ze ermee wakker was geworden, werd het geplaag zachter. Maya fronste en vroeg of haar gewoon van de ene op de andere dag van kleur kon veranderen, waarop Lily exact hetzelfde antwoord gaf als aan tante Kitty. 'Dat zei ik ook.' Ben wilde weten wat tante Kitty ervan vond. Lily vertelde dat haar tante ontbijt had aangeboden en haar had opgedragen de lok niet af te knippen. De tafel viel een tel stil. Maya wilde meteen weten waarom. Lily sloeg het menu open en zei dat ook dit inmiddels thuishoorde in de groeiende verzameling uitstekende vragen waarop niemand zin leek te hebben een antwoord te geven. Ben stelde voor te testen of het zilver op magneten reageerde. Lily gooide een prop servet naar hem en zei dat hij zijn eigen hoofd maar beschikbaar moest stellen voor wetenschappelijk onderzoek.

Het gesprek ging verder omdat vrienden dat deden wanneer ze voelden dat iets ernstig begon te worden maar nog niet wisten of ze erover mochten beginnen. Maya kwam toch twee keer terug op Lily's haar. Callum vroeg of ze van shampoo was veranderd. Ben verklaarde dat de lok er doelbewust genoeg uitzag om modieus te zijn, wat Lily ondanks zijn toon als compliment besloot op te vatten. Rond hen bleef het café warm en druk, vol lepeltjes tegen schoteltjes, stoom van de koffiemachine en de gewone stroom mensen die aan de kou probeerden te ontsnappen. Buiten smolt de laatste sneeuw van het weekend van de voetpaden. Op een plek als deze was het moeilijk om in onmogelijke dingen te geloven.

Toen keek Lily door het raam en zag de man van zaterdagavond aan de overkant van de straat staan. Deze keer was er geen kapotte lamp, geen met sneeuw gevulde duisternis en niets wat ook maar in de buurt kwam van theatraal. Hij stond op klaarlichte dag naast de ingang van een boekhandel, in dezelfde donkere jas, en leek het verkeer te bekijken. Of te doen alsof. Lily wist meteen dat hij daar voor haar stond. Haar lach stierf midden in iets wat Ben aan het vertellen was. Maya volgde haar blik en vroeg wat er was, maar Lily schoof haar stoel al

achteruit. Ze zei dat ze zo terug was en trok haar jas aan voor iemand haar kon tegenhouden.

Het belletje boven de deur van het café rinkelde toen Lily de kou instapte. De man zag haar aankomen en deed geen poging weg te gaan. Deze keer weigerde ze hem het begin van het gesprek te laten bepalen. 'Jij,' zei ze terwijl ze de straat overstak. Hij keek naar haar en merkte met irritante kalmte op dat dit doorgaans de manier was waarop mensen hem identificeerden. Lily bleef voor hem staan en gooide alles er in één keer uit: hij was verdwenen, had geen voetafdrukken achtergelaten, kende haar naam en de hanger van haar moeder en sindsdien had een oudere vrouw haar op de markt een metalen dier gegeven, was er thuis een uitnodiging met een zilveren masker verschenen en was een deel van haar haar van kleur veranderd terwijl ze sliep. 'Dus,' eindigde ze terwijl ze de lok boven haar slaap aanraakte, 'als dit allemaal volkomen normaal is waar jij vandaan komt, dan is dit een uitstekend moment om dat even te vermelden.'

Zijn blik schoot onmiddellijk naar de zilveren lok. Die snelle reactie vertelde haar meer dan om het even welk antwoord. 'Je wist het,' zei Lily. Hij gaf toe dat hij had geweten dat er iets kon beginnen, alleen niet wanneer. Lily liet hem weten dat dat onderscheid handig was geweest vóór ze wakker werd met het idee dat haar hoofd defect was geraakt. Toen ze vroeg wat er dan precies begonnen was, keek hij even langs haar heen naar de ramen van het café en daarna weer naar haar. Iets wat heel lang stil was geweest, zei hij, begon naar de oppervlakte te komen.

Lily staaarde hem aan. 'Dat is precies het soort zin dat mysterieuze mensen gebruiken vlak voor ze weigeren iets uit te leggen.' Hij zei dat hij niet weigerde, waarop zij antwoordde dat hij er verbazingwekkend goed in was het zo te doen lijken. Na een korte stilte probeerde hij opnieuw en legde uit dat de plek waar ze had gewoond bepaalde dingen aan haar had toegelaten onderdrukt te blijven. Lily nam aan dat hij het stadje bedoelde. Toen hij duidelijk maakte dat dit niet zo was, vroeg ze wat hij dan wél bedoelde. 'De Aarde,' zei hij, en dat ene woord was zo onverwacht dat ze er even van overtuigd was dat ze hem verkeerd had verstaan.

Een ogenblik dacht Lily echt dat ze hem verkeerd had verstaan. Een bus reed voorbij en spatte vuil water langs de stoeprand op. Ze wachtte tot het lawaai verdwenen was voor ze erop wees dat 'de Aarde' zeggen alsof er meerdere redelijke alternatieven bestonden hem niet verstandiger deed klinken. Hij antwoordde dat hij dat ook niet had verwacht. Er zat nu geen spoor van humor in zijn gezicht. Lily bestudeerde hem en stelde toen de vraag die ze al sinds zaterdag met zich meedroeg. 'Wie ben jij?' Hij had tijd om te antwoorden; dat zag ze. In plaats daarvan vroeg hij of ze de uitnodiging had gekregen.

Lily lachte één keer ongelovig. 'Dat is indrukwekkend. Je veranderde van onderwerp zonder zelfs maar te doen alsof je dat niet deed.' Ja, zei ze, ze had de uitnodiging gekregen en ja, tante Kitty had hem gezien. Toen hij vroeg wat haar tante had gezegd, antwoordde Lily dat ze thee had voorgesteld. Tot Lily's verbazing lachte de man. Het was kort maar oprecht en een seconde lang leek zijn gezicht jonger, minder afstandelijk. 'Dat klinkt als Kitty.' De woorden waren nog maar net uitgesproken of Lily verstarde. Hij wist meteen dat hij een fout had gemaakt.

'Jij kent haar.' Hij probeerde te zeggen dat hij van haar wist, maar Lily liet zich daar niet mee afschepen. Mensen zeiden niet 'dat klinkt als Kitty' over iemand die ze alleen van horen zeggen kenden. Ze bleef aandringen tot hij uiteindelijk toegaf dat ze elkaar al heel lang kenden, wat Lily meteen weigerde te aanvaarden als een geldige tijdsaanduiding. Zijn blik gleed naar het café. Maya, Ben en Callum keken alle drie met verschillende gradaties van gespeelde onopvallendheid toe. Lily zei dat ze nieuwsgierig waren met de beste bedoelingen en ging terug naar haar punt. 'Hoe heet je?' vroeg ze. Na een korte pauze antwoordde hij: 'Alexander.'

Juist de alledaagsheid ervan verraste haar. Na het verdwijnen, de hanger, de geheimen en het onmogelijke gesprek over de Aarde had Lily iets ingewikkelders verwacht. 'Dat is alles?' vroeg ze voor ze zichzelf kon tegenhouden. Eén wenkbrauw ging omhoog. 'Had je iets langer verwacht?' Lily gaf toe dat Alexander verdacht normaal klonk. Iets onleesbaars gleed over zijn gezicht. 'Soms zijn normale namen handig,' zei

hij. Het was weer zo'n antwoord dat eenvoudig klonk tot je er te lang naar keek, dus Lily bergde het op bij de rest.

Alexander bracht het gesprek terug naar de uitnodiging. Die was belangrijk, zei hij, en ze moest gaan. Lily merkte op dat dit onheilspellend klonk. Hij antwoordde dat het niet zo bedoeld was. 'Dat maakt het op de een of andere manier erger.' Toen ze vroeg wat er zou gebeuren als ze niet ging, bedreigde hij haar niet en probeerde hij haar ook niet bang te maken. Hij zei alleen dat ze uiteindelijk antwoorden nodig zou hebben. Lily wees erop dat dit niet de vraag was die ze had gesteld. 'Nee,' zei hij. 'Maar het is wel het antwoord dat ertoe doet.' Ze haatte de mogelijkheid dat hij gelijk kon hebben.

Voor hij vertrok, vroeg Lily of hij van plan was opnieuw te verdwijnen. Hij beloofde van niet, althans niet vandaag. Ze kneep haar ogen samen toen hij een stap achteruit deed, maar Alexander legde uit dat weglopen niet hetzelfde was en Lily gaf toe dat dit vooruitgang telde. Hij draaide zich om en ze riep hem nog één keer terug. Er waren te veel vragen over en geen verstandige manier om er één uit te kiezen, dus uiteindelijk raakte ze de zilveren lok aan. 'Wordt dit erger?' Alexander keek haar lang aan voor hij antwoordde dat het niet erger zou worden, alleen anders. Op de een of andere manier verontrustte dat onderscheid haar meer dan geruststelling zou hebben gedaan. Daarna liep hij weg. Lily keek hem na tot hij de hoek om was en keek, omdat ze het niet kon laten, naar het natte voetpad. Deze keer had hij voetafdrukken achtergelaten.

Toen Lily weer het café binnenkwam, draaiden drie gezichten zich naar haar toe met verschillende gradaties van onschuld. Maya deed nauwelijks moeite. Ze wilde weten wie de man was. Lily ging zitten, proefde van haar inmiddels lauwe koffie en zei dat hij Alexander heette. Ben wachtte op de rest. Lily voegde eraan toe dat hij tante Kitty kende en blijkbaar een geavanceerde gesprekstechniek beheerste die 'vragen niet beantwoorden' heette. Callum vond dat nuttig klinken. Lily verzekerde hem ervan dat Alexander er uitzonderlijk goed in was.

Daarna kwam de vraag over Lily's haar. Ze gaf toe dat Alexander van de zilveren lok wist en toen hield het geplaag

eindelijk op. Maya dempte haar stem en vroeg wat er werkelijk aan de hand was. Lily keek naar de drie en overwoog hun alles te vertellen: de ring, de oude vrouw, de uitnodiging, de hanger, de ontbrekende voetafdrukken. Ze kon elke gebeurtenis uitleggen en nog altijd niets verklaren. 'Ik weet het oprecht nog niet,' zei ze. Maya vroeg of ze in de problemen zat. Lily dacht van niet, al wist ze dat het antwoord niet overtuigend klonk. Ben begon te zeggen dat ze iets moesten doen als een vreemde man haar lastigviel, waarop Lily gedwongen was te verduidelijken dat Alexander haar absoluut lastigviel, alleen niet op de manier die Ben bedoelde. Callum vond dat bijzonder duidelijk en Lily bedankte hem voor de steun.

Maya reikte over de tafel en kneep in Lily's pols. 'Zeg het als je iets nodig hebt.' De eenvoudige warmte van het gebaar verraste Lily. Ze beloofde dat ze dat zou doen, zag Maya's blik en corrigeerde zichzelf nog voor ze iets kon zeggen. 'Ik zal het echt doen.' Dat stelde haar tevreden. De rest van het uur deden ze wat vrienden deden wanneer ze hadden afgesproken niet aan te dringen: ze gingen er slecht in verder. Maya veranderde van onderwerp en kwam er tien minuten later weer op terug; Ben verklaarde de zilveren lok modieus genoeg om te houden; Callum vroeg of Lily van plan was de andere kant te laten matchen. Tegen de tijd dat ze uit elkaar gingen, voelde Lily zich lichter, niet omdat iets logisch was geworden maar omdat sommige dingen dat nog altijd wel waren.

Tante Kitty zat op Lily te wachten toen ze thuiskwam, wat op zichzelf al ongewoon was. Rond de middag was haar tante gewoonlijk met het een of ander bezig: koken, herstellen, herschikken of iets verzorgen dat vóór haar tussenkomst uitstekend had overleefd. Nu zat ze aan de keukentafel met de zilvergrijze uitnodiging voor zich. Lily trok haar jas uit en zei zonder inleiding: 'Ik heb hem gezien.' Tante Kitty hoefde niet te vragen wie, al deed ze dat toch. Lily wierp haar een blik toe en antwoordde: 'Alexander.' De naam veroorzaakte de eerste openlijk herkenbare reactie van de dag. Tante Kitty leunde iets achteruit. 'Hij heeft je zijn naam verteld.'

Lily ging bij haar aan tafel zitten en zei dat hij ook had toegegeven dat hij haar kende. Ze was het beu, vertelde ze tante Kitty, om telkens de enige persoon in een gesprek te zijn die niet begreep waar het gesprek eigenlijk over ging. Tot Lily's verbazing week haar tante deze keer niet uit. 'Dat is terecht,' zei ze zacht. Het was geen uitleg, maar wel de eerste erkenning dat Lily's frustratie verdiend was. Daarna keek tante Kitty naar de lok boven Lily's slaap en zei dat die feller was dan die ochtend.

Lily liep meteen naar het kleine spiegeltje bij de hal en zag dat haar tante gelijk had. De verandering was gering, maar het zilver was breder en dieper geworden, genoeg om elk trucje van het licht uit te sluiten. 'O, geweldig,' mompelde ze. Toen ze eraan toevoegde dat Alexander de verandering had omschreven als iets dat 'naar de oppervlakte kwam', verstarde tante Kitty opnieuw. Lily keek via de spiegel naar haar. 'Hij zei de Aarde. Niet het stadje. De Aarde.' Enkele seconden was er alleen het zachte tikken van de keukenklok achter hen. Toen draaide Lily zich om. 'Jij weet wat hij bedoelde.'

Deze keer ontkende tante Kitty het niet. 'Ja.' De eenvoud van dat antwoord haalde al een deel van Lily's boosheid weg voor ze die kon gebruiken. Haar tante zag er plots moe uit, niet oud, gewoon moe op de manier waarop mensen eruitzagen wanneer ze iets te lang hadden gedragen en wisten dat ze niet langer konden doen alsof het niets woog. Ze vroeg Lily om nog wat tijd. Lily zei dat dit gevaarlijk dicht in de buurt kwam van 'we praten er later wel over', een zin waarvan ze allebei wisten dat die inmiddels onaanvaardbaar was geworden. Tante Kitty gaf haar gelijk. 'Geef me dan iets,' zei Lily.

Na een lange stilte deed tante Kitty dat. Alexander had Lily's moeder gekend. Heel goed zelfs, gaf ze toe toen Lily aandrong, en hij was iemand geweest die haar moeder vertrouwde. Het antwoord opende meteen een dozijn nieuwe vragen, maar voor Lily ze allemaal kon stellen legde tante Kitty haar vingers op de uitnodiging. Lily's moeder, zei ze, had ook mensen gekend die hiermee verbonden waren. Jaren geleden had zij zelf eens zo'n uitnodiging gekregen. Lily staarde naar het zilveren masker. 'Is

ze gegaan?’ Tante Kitty’s gezicht verzachtte. ‘Ja,’ zei ze. ‘Ze is gegaan.’

Die woorden veranderden de uitnodiging sterker dan welke waarschuwing ook had gekund. Tot dat moment was ze vreemd geweest, misschien gevaarlijk, maar nog altijd iets buiten Lily. Nu hoorde ze ook bij het leven van haar moeder. Ze vroeg wat er op die eerdere bijeenkomst was gebeurd. Tante Kitty zag de volgende golf vragen aankomen en stak één hand op. Voor Lily haar opnieuw van terugtrekken kon beschuldigen, zei haar tante dat er één praktisch probleem was dat ze wel konden oplossen. Lily kneep haar ogen samen en waarschuwde haar vooral niet ‘groenten’ te zeggen. ‘Ik wilde je jurk zeggen.’

De rest van de middag verliep op een haast absurde manier weer normaal. Tante Kitty wees een zwarte jurk af omdat die te streng was. Lily verwierp een bleke omdat ze er, in haar woorden, uitzag als een teleurgestelde bruidsmisje. Een donkergroene jurk hield het enkele minuten vol voor tante Kitty besloot dat de snit verkeerd was, waarop Lily haar ervan beschuldigde stiekem voor dit moment te hebben getraind. Haar tante antwoordde niet, wat verdacht genoeg was om grappig te zijn. Uiteindelijk vonden ze een diepblauwe jurk die Lily maar één keer gedragen had, eenvoudig van snit maar donker genoeg om afhankelijk van het licht tussen middernachtblauw en bijna zwart te wisselen. Tante Kitty hield hem met stille voldoening omhoog. ‘Deze.’ Lily gaf toe dat ze hem echt mooi vond en wilde meteen weten waarom ze dan een uur lang al het andere hadden gepast. ‘Traditie,’ zei tante Kitty. Lily wees erop dat die traditie niet bestond. ‘Nu wel.’

Het masker duurde langer. Tante Kitty haalde een doos van boven op haar klerkast die Lily nog nooit had gezien, wat meteen argwaan wekte. Haar tante hield vol dat er niets gevaarlijkers in zat dan naaigerief. Lily merkte op dat dit precies was wat een mysterieuze doos zou beweren. Binnenin lagen linten, kant, oude knopen, klossen garen en verschillende stukken zilverborduurwerk. Tante Kitty koos donkerblauwe stof en begon eraan met het gemak van iemand die veel ingewikkelder naaiwerk had gedaan dan Lily wist. Lily vroeg

wanneer haar tante precies geleerd had maskers te maken. Tante Kitty antwoordde dat ze veel dingen kon maken. 'Die zin wordt deze week steeds bedreigender,' zei Lily.

Bijna een uur lang was het huis weer van hen in plaats van van mysteries. Tante Kitty klaagde telkens als Lily bewoog terwijl ze een lint probeerde af te meten. Lily beschuldigde haar ervan expres aan haar haar te trekken. Tante Kitty dreigde het masker van een oude keukenhanddoek te maken als ze bleef klagen. Het lachen kwam gemakkelijk en Lily was er dankbaar voor. Wat tante Kitty ook voor haar had verborgen, wat Alexander ook met de Aarde bedoelde en wat er achter de zilveren uitnodiging wachtte, deze gewone warmte tussen hen bestond nog altijd. Lily wilde niet dat het vreemde nieuwe deel van haar leven dat zou uitwissen.

Tegen de avond was het masker bijna af. Lily nam het mee naar boven en legde het naast de uitnodiging op haar ladekast voor ze naar de badkamer ging. Ze had de spiegel het grootste deel van een uur vermeden en precies daarom dwong ze zichzelf nu te kijken. De zilveren lok was opnieuw breder geworden, slechts een beetje maar genoeg om onmogelijk nog als een spel van het licht te kunnen doorgaan. Ze raakte hem aan en keek naar haar eigen hand in het glas.

Toen leken haar ogen te veranderen. Heel even zagen haar irissen er lichter uit, misschien grijzer, met bijna een lichtgevende helderheid rond de rand. Lily verstarde en boog dichter naar de spiegel. Ze knipperde. Haar ogen waren normaal. Ze knipperde opnieuw en zag alleen haar vertrouwde spiegelbeeld, bleek in het winterlicht en wantrouwig tegenover zichzelf. 'Juist,' fluisterde ze. 'Natuurlijk.' Achter haar flikkerde het badkamerlicht één keer. Lily draaide zich instinctief om. Toen ze terugkeek, ving de zilveren lok het licht als een dunne streep maanlicht tegen haar haar.

Hoofdstuk 4 — Het huis van maskers

Tegen het einde van de middag was Lily tot de conclusie gekomen dat je klaarmaken voor een gemaskerd bal veel omslachtiger was dan het bal zelf ooit kon verantwoorden. De zilveren lok in haar haar was opnieuw breder geworden, niet dramatisch genoeg om iemand die haar nooit eerder had gezien te verontrusten, maar wel voldoende voor Lily, die sinds het ontbijt veel te vaak had gekeken, om iedere verandering te kunnen volgen. Wat begonnen was als één bleke lok boven haar linkerslaap liep nu verder door naar achteren, waar hij het licht ving met een koele zilveren glans die niet verdween, hoe ze haar haar ook scheidde.

Ze stond met beide handen omhoog voor de spiegel in haar slaapkamer en probeerde voor de derde keer de vreemde lok in de rest van haar haar te verwerken. Het kapsel zelf was goed gelukt: ze had het meeste haar losjes naar achteren gebracht en genoeg zachtheid rond haar gezicht gelaten om het niet te formeel te laten lijken, maar de zilveren lok bleef ontsnappen alsof hij intussen een eigen mening had ontwikkeld. Achter haar zat tante Kitty op de rand van het bed en keek toe met het soort nadenkende stilte dat Lily inmiddels niet meer vertrouwde.

‘Je zou kunnen helpen,’ zei Lily uiteindelijk terwijl ze via de spiegel de blik van haar tante ving. Tante Kitty verzekerde haar dat ze hielp door morele steun te bieden, wat Lily verwierp omdat morele steun doorgaans inhield dat je iets ondersteunends zei. ‘Ik spaarde het op,’ antwoordde tante Kitty terwijl ze eindelijk opstond. Ze liep naar haar toe, haalde het kleine zilveren speldje weg waarmee Lily de lok had vastgezet en liet het bleke haar vanzelf naast haar slaap vallen. ‘Laat hem zo.’ Lily draaide haar hoofd een beetje. ‘Dat zei je ook over het afknippen.’ ‘Ik ben consequent.’ ‘Dat is nog altijd geen uitleg.’ De uitdrukking van tante Kitty verzachtte, maar ze gaf geen verdere verklaring.

Het zilver zag er minder vreemd uit wanneer het gewoon met rust werd gelaten. In het late winterlicht leek het bijna alsof het zo hoorde, een smalle draad van maankleurig haar tussen de

warmere tint eromheen. Lily raakte hem één keer aan en liet haar hand weer zakken. 'Het ziet er raar uit.' Tante Kitty keek naar haar spiegelbeeld en antwoordde zo snel dat Lily wist dat de woorden al klaarstonden. 'Het ziet er mooi uit.' Toen Lily haar ervan beschuldigde verdacht snel te antwoorden, merkte tante Kitty alleen op dat een antwoord zowel snel als waar kon zijn. De zekerheid erachter maakte dat Lily ophield met tegenspreken.

De jurk lag achter hen op het bed. Ze hadden hem de vorige middag gekozen na de gebruikelijke discussie, waarbij tante Kitty verschillende alternatieven had afgewezen, waaronder één omdat Lily er volgens haar uitzag 'alsof iemand je tegen je zin had aangekleed voor een familiefoto', en een andere omdat de stof blijkbaar verkeerd bewoog. Lily had gevraagd wat dat betekende en had als weinig behulpzaam antwoord gekregen: 'Precies wat ik zei.' Uiteindelijk waren ze teruggekeerd naar de diepblauwe jurk die Lily al bezat en waarschijnlijk meteen had moeten voorstellen.

Nu hij netjes was uitgespreid, leek hij anders dan de jurk die Lily zich herinnerde. In de schaduw was de stof bijna zwart, maar zodra het licht erop viel verschoof de kleur naar middernachtblauw. Langs de onderrand en de aansluitende manchetten liep fijne zilveren borduuring in onregelmatige lijnen die bogen en uiteengingen als maanlicht dat door water werd verstoord. Lily bleef er enkele seconden naar kijken voor ze tante Kitty scherp aankeek. 'Was dat er altijd al?' Tante Kitty, die de naaidoos op de ladekast had geopend, volgde haar blik en zei dat ze het de dag ervoor had toegevoegd. Lily boog zich dichterbij. Het werk was te fijn om eruit te zien alsof het achteloos tussen lunch en avondeten was gedaan. 'Heb jij dat gisteren allemaal gedaan?' Tante Kitty haalde haar schouders op. 'Ik had tijd.' Lily zei dat ze haar steeds verdachter begon te vinden. 'Ik ben altijd verdacht geweest,' zei tante Kitty. 'Jij bent pas onlangs beginnen op te letten.'

Ondanks alle vragen die onder de oppervlakte bleven liggen, verliepen de voorbereidingen hartelijk en vreemd genoeg heel gewoon. Lily verdween naar de badkamer om zich om te kleden

terwijl tante Kitty haar achterna riep dat ze niet te laat zouden aankomen omdat Lily veertig minuten borduursel had ondervraagd. Lily protesteerde dat ze nog nooit veertig minuten nodig had gehad om zich aan te kleden. Tante Kitty herinnerde haar aan die ene keer dat ze vijftientwintig minuten had besteed aan de keuze tussen twee paar zwarte laarzen. 'Ze waren heel verschillend.' 'Ze waren allebei zwart.' 'Eén paar had gespen.' Tante Kitty zei dat ze moest voortmaken en Lily lachte terwijl ze de deur sloot.

Toen ze weer naar buiten kwam, werd tante Kitty stil. Het was geen schrik en ook niet helemaal verrassing; het was zachter dan dat, en Lily begreep meteen dat het weinig met de jurk zelf te maken had. Tante Kitty liep naar haar toe, trok één schouder van de jurk recht en zei toen bijna tegen zichzelf: 'Je lijkt heel erg op je moeder.' De woorden veranderden de kamer doeltreffender dan welke verwijzing naar de vreemdeling of de ring ook. Lily's vingers gingen vanzelf naar de hanger aan haar hals. Ze vroeg of haar moeder blauw had gedragen. Tante Kitty glimlachte flauwtjes. 'Soms.' Lily hield haar blik vast. 'Dat is niet wat je bedoelde.' 'Nee.'

Voor één keer drong Lily niet verder aan. Tante Kitty streek de stof bij haar schouder glad en keek haar nog steeds aan met een uitdrukking die Lily niet kon benoemen. Na een ogenblik zei ze dat Lily's moeder dit mooi zou hebben gevonden. Lily vroeg of ze de jurk bedoelde. Tante Kitty's glimlach werd een heel klein beetje warmer. 'Ik bedoel jou.' Het was geen uitleg, maar deze keer liet Lily het genoeg zijn.

Het masker lag afgewerkt op de ladekast naast hen: zilveren filigraan zo fijn dat het op kant leek, licht gevormd rond de ogen en vastgemaakt met donkerblauw lint. Lily nam het op en draaide het tussen haar vingers. Toen ze vroeg of tante Kitty het werkelijk zelf had gemaakt, gaf die toe dat ze wat hulp had gehad. 'Van wie?' vroeg Lily. 'Een dame onthult niet alles.' Lily keek haar via de spiegel aan en beschuldigde haar ervan jaren op een kans te hebben gewacht om dat te kunnen zeggen. Tante Kitty gaf toe dat daar iets van aan kon zijn. 'Dat was vreselijk.' 'Ik heb ervan genoten.'

Lily bond het masker vast. De zilveren lok bleef ernaast zichtbaar en zonder erbij na te denken stak ze haar hand uit om hem opnieuw te verplaatsen. Tante Kitty ving de beweging in de spiegel. 'Laat hem.' Lily liet haar hand zakken. 'Ja, ja. Consequent.' Tante Kitty ging achter haar staan en legde beide handen even op haar schouders. 'Je hoeft vanavond niets te bewijzen.' Lily draaide zich een beetje om. 'Dat klinkt alsof jij denkt dat ik dat van plan was.' 'Ik ken je.' 'Dat is geen antwoord.' 'Het was geen vraag.' Ondanks zichzelf glimlachte Lily.

De vrouw in de spiegel was nog altijd onmiskenbaar Lily Seren. Hetzelfde gezicht, dezelfde groene ogen en dezelfde koppige trek rond haar mond wanneer ze te hard nadacht. Toch verschoven de middernachtblauwe jurk, het zilveren masker en die bleke lok naast haar slaap het beeld net genoeg om haar het vreemde gevoel te geven dat ze iemand zag die ze bijna geworden was in plaats van iemand die ze al was. Ze keek als eerste weg en vroeg of Alexander er zou zijn. Tante Kitty antwoordde dat het haar zou verbazen als hij er niet was. Lily feliciteerde haar met het bijna rechtstreekse antwoord. 'Ik ga vooruit,' zei tante Kitty. 'Heel langzaam.' 'Vooruitgang kost tijd.'

Tante Kitty verdween om zich om te kleden en toen ze terugkwam, staarde Lily openlijk. De donkergroene avondjurk paste haar zo volkomen dat het even moeilijk was de vrouw voor haar te rijmen met de tante die Lily meestal zag in oude cardigans, tuinschoenen en met bloem bestoven schorten. De stof was zo diep van kleur dat hij in de schaduw bijna zwart leek, met oudgouden borduursel rond de manchetten en halslijn, en haar masker was donkergroen met kleine steentjes die het licht vingen zonder te glinsteren. Lily wilde weten sinds wanneer tante Kitty zo iets bezat. 'Al een tijdje.' 'Hoe lang is een tijdje?' 'Lang genoeg.' Lily kreunde en beschuldigde haar ervan precies als Alexander te klinken. Tante Kitty negeerde dat en overhandigde haar een van de fluwelen capes die over de rugleuning van een stoel lagen.

Buiten stond een taxi te wachten. Voor ze vertrokken, bleef Lily in de woonkamer staan, onverwacht terughoudend om de

lamp naast de boekenkast uit te doen. Een halfgelezen tijdschrift lag op de armleuning van de sofa. Een van tante Kitty's planten boog naar het raam alsof hij de hele winter had geprobeerd te ontsnappen. Op de lage tafel stond nog een mok die tante Kitty er eerder had achtergelaten. Er was niets veranderd, en juist daardoor voelde alles plots kostbaar. Een week eerder had Lily misschien geklaagd dat haar leven voorspelbaar was geworden. Nu leek voorspelbaarheid haast een luxe. Tante Kitty verscheen in de deuropening en vroeg of ze klaar was. Lily raakte de hanger onder haar cape aan. 'Nee.' Tante Kitty knikte alsof dat een volkomen aanvaardbaar antwoord was. 'Dan gaan we zo.'

Het adres op de uitnodiging bracht hen voorbij de rand van het stadje, ver genoeg van de hoofdweg dat Lily nooit had vermoed dat het huis daar lag. De taxi reed tussen hoge ijzeren poorten door en volgde een lange oprijlaan onder winterkale bomen waarvan de donkere takken boven hen in elkaar grepen. Onder de hagen lagen nog plekken sneeuw, al was de weg zelf vrijgemaakt. Lily boog naar het raam toen het huis geleidelijk tussen de bomen opdook.

Het was geen kasteel, en dat verbaasde haar meer dan ze had verwacht. Een onredelijk deel van haar had zich op torens en kantelen voorbereid, gewoon omdat al het andere aan de uitnodiging theatraal genoeg was geweest om die te verdienen. In plaats daarvan stond er een breed oud landhuis van bleke steen, evenwichtig en elegant, met hoge ramen die oplichtten tegen het donker. Lantaarns stonden langs de trappen terwijl auto's onafgebroken onder de portiek stopten, gasten in avondkleding lieten uitstappen en weer wegrede.

Eerst zag het tafereel er bijna normaal uit. Toen begon Lily de details op te merken. Een vrouw die uit een zwarte auto stapte droeg een koperkleurige jurk waarvan de stof anders gewezen leek dan alles wat Lily ooit in een winkel had gezien. Het donkere pak van haar gezelschap had borduursel langs de kraag dat bij geen enkele mode hoorde die Lily kon plaatsen. Een andere gast droeg iets wat op een formeel militair uniform leek, behalve dat de insignes haar niets zeiden en de snit afkomstig leek uit een geschiedenis die nooit helemaal had bestaan. Lily

draaide zich naar tante Kitty en vroeg waar ze precies naartoe gingen. Met tergende kalmte antwoordde tante Kitty: 'Een bal.' Lily herinnerde haar eraan dat ze dat inmiddels zelf ook had kunnen afleiden. 'Dan boeken we uitstekende vooruitgang.'

Toen Lily vroeg of alle gasten uit de buurt kwamen, raakte tante Kitty plots bijzonder geïnteresseerd in het vastmaken van één handschoen. 'Dat hangt ervan af hoe ruim je "uit de buurt" definieert.' Lily draaide langzaam haar hoofd. 'Tante.' Voor ze verder kon vragen, stopte de taxi en opende een geüniformeerde bediende de deur. Koude lucht stroomde naar binnen.

Tante Kitty stapte als eerste uit. Lily volgde en op het moment dat haar schoenen het grind raakten, merkte ze dat verschillende mensen in de buurt naar haar hadden gekeken. Niemand staarde openlijk, maar gesprekken stokten een halve tel en gingen dan verder. Een man bij de trappen wierp een blik op het zilver in Lily's haar en mompelde iets tegen de vrouw naast hem. Ook zij keek. Lily schoof dichter naar tante Kitty. 'Waarom kijkt iedereen naar mij?' Tante Kitty zei dat het kwam omdat ze nieuw was. Lily wees dat onmiddellijk af. 'Dat is niet de reden.' Na de kleinste aarzeling gaf tante Kitty toe dat dit inderdaad niet de reden was. Lily mompelde dat haar vermoedens bevestigen zonder ze uit te leggen een indrukwekkende vaardigheid begon te worden.

Binnen kwam de inkomhal uit op gepolijste steen, hoge plafonds en warm kaarslicht dat zich in lange spiegels ving. Er dreef muziek vanuit een ruimte voorbij de hoofdtrap, niet luid genoeg om gesprekken te overstemmen maar overal aanwezig, alsof het huis een eigen ritme had. De maskers veranderden de bijeenkomst meer dan Lily had verwacht. Zonder die maskers had ze de gasten misschien gewoon voor welgestelde mensen op een besloten evenement gehouden. Met maskers werd ieder gezicht net iets moeilijker te lezen. Sommige waren eenvoudig; andere waren afgewerkt met zilver, goud, email of veren. Eén vrouw droeg iets zwarts en zo fijn dat het op haar huid geschilderd leek, terwijl een man bij de deur een donkerblauw metalen masker had waarin lijnen waren gegraveerd die leken te

verschuiven toen Lily voorbijliep. Ze keek opnieuw. De lijnen stonden stil. Natuurlijk stonden ze stil.

Tante Kitty vroeg zacht of het met haar ging. Lily zei dat ze probeerde uit te maken of alles om hen heen werkelijk vreemd was of dat zij gewoon paranoïde was geworden. Tante Kitty dacht er even over na. 'Het kan allebei.' Lily liet haar weten dat dit niet hielp. 'Het is wel eerlijk.' Een bediende nam hun capes aan en samen liepen ze naar de zaal erachter.

De balzaal hield Lily tegen op de drempel. De afmetingen waren indrukwekkend, maar het was het licht dat haar vasthield. Honderden kaarsen brandden in wandarmen en hangende armaturen en weerspiegelden in de hoge ramen en over de gepolijste vloer tot de hele zaal een warme gouden glans leek te dragen. Aan het verste uiteinde speelde een orkest en koppels bewogen in trage draaien door de muziek. Enkele seconden keek Lily alleen maar, waarbij ze vergat om welke reden dan ook achterdochtig te zijn. Het was prachtig.

Toen merkte ze opnieuw de mensen op die naar haar keken. Een vrouw in bleek zilver onderbrak haar gesprek. Een oudere man liet zijn glas zakken. Iemand verderop in de zaal raakte de arm van een andere gast aan en fluisterde iets zonder zijn blik van Lily af te wenden. Ze boog zich naar tante Kitty en zei dat het gestaar belachelijk begon te worden. Een man naast hen antwoordde nog voor tante Kitty dat kon doen.

'Ze staren inderdaad.' Lily draaide zich om. Hij droeg een onberispelijke zwarte avondjas en een donker bordeauxrood masker dat de bovenste helft van zijn gezicht bedekte. Hij kon ergens in de vijftig zijn, al maakte de ontspannen manier waarop hij stond zijn leeftijd moeilijk in te schatten. In één hand hield hij een glas en hij bekeek de zaal met de milde verveling van iemand die al te veel grootse gelegenheden had meegemaakt om nog onder de indruk te zijn. Naast hem stond een vrouw in dieprode zijde, met een kleiner masker dat het grootste deel van haar gezicht vrijliet. Haar uitdrukking deed vermoeden dat ze problemen had verwacht en ze doorgaans vermakelijk vond.

De man boog licht het hoofd en stelde zichzelf voor als de Marquis de la Croix. Lily keek hem aan. 'U stelt zich voor als

Marquis?’ Zijn gezicht bleef volkomen ernstig terwijl hij uitlegde dat zichzelf voorstellen als Gerald meestal voor verwarring zorgde. De vrouw naast hem zuchtte en zei tegen Lily dat ze hem vooral niet moest aanmoedigen. ‘Ik probeerde charmant te zijn,’ protesteerde de Marquis. ‘Je was gewoon jezelf.’ Hij legde licht een hand tegen zijn borst. ‘Ik heb jaren besteed aan het verfijnen van het verschil.’ Lily glimlachte voor ze zichzelf kon tegenhouden.

De vrouw stak haar hand uit en stelde zich voor als Contessa della Rosa. Lily gaf haar eigen naam, waarop de Marquis veel te nonchalant opmerkte dat ze die al kenden. Lily’s glimlach verdween. De Contessa draaide langzaam haar hoofd naar hem en herinnerde hem met één veelbetekenend woord aan het bestaan van subtiliteit. Hij nam een slok van zijn glas alsof hij nadacht over een vergeten begrip. ‘Ach. Die ben ik jaren geleden kwijtgeraakt.’

Lily vroeg of ze wisten wie ze was. De Contessa antwoordde voorzichtiger. ‘We kennen je naam.’ Lily wees erop dat dit niet helemaal hetzelfde was. ‘Nee,’ zei de Contessa, ‘dat is het niet.’ Dat antwoord beviel Lily beter. De Marquis keek naar de gasten die hen nog altijd in de gaten hielden en voegde eraan toe dat de helft van de zaal gewoon nieuwsgierig was. Toen Lily naar de andere helft vroeg, keek hij bedachtzaam om zich heen. ‘Ik was vriendelijk aan het zijn.’ De Contessa wierp hem een waarschuwende blik toe. Hij haalde één schouder op. ‘Sommige mensen kweken zelfingenomenheid zoals anderen rozen kweken.’ Ze herinnerde hem eraan dat hij naast een vrouw stond die della Rosa heette. ‘Ja,’ zei hij, ‘maar jij doet het beter.’

De woordenwisseling maakte iets in Lily’s schouders los. Tante Kitty leek bijna opgelucht, wat de Marquis meteen opmerkte. Hij verzekerde haar ervan dat hij niet van plan was Lily bang te maken, waarop tante Kitty antwoordde dat alleen die zin al genoeg reden was om zich zorgen te maken. De Marquis protesteerde dat dit onrechtvaardig was omdat hij buitengewoon aangenaam was geweest. ‘Hij is hier dertien minuten,’ zei de Contessa tegen Lily. ‘Twaalf,’ verbeterde hij haar, waarop zij opmerkte dat dit alles verklaarde.

Lily keek van de een naar de ander en beseftte dat zij tante Kitty ook kenden. Natuurlijk deden ze dat. Op dit punt begon ze te vermoeden dat iedereen in de zaal haar tante kende behalve de mensen met wie Lily haar echte leven had doorgebracht. Voor ze die gedachte hardop kon uitspreken, trok beweging aan de andere kant van de balzaal haar aandacht.

Alexander stond bij een van de hoge ramen in een donker formeel jasje en een eenvoudig zwart masker. Er was niets dramatisch aan de manier waarop hij de ruimte innam, en toch gedroegen de mensen rondom hem zich anders. Een oudere man begroette hem met een lichte buiging. Een vrouw raakte in het voorbijgaan zijn arm aan en sprak met de vanzelfsprekende vertrouwdheid van iemand die hem al jaren kende. Een andere gast stapte zonder dat iemand iets hoefde te vragen opzij om hem door te laten. Lily keek zwijgend toe. Onder de kapotte straatlantaarn had Alexander vreemd misplaatst geleken. Hier niet. Hier hoorde hij thuis.

Hij draaide zich om en zijn blik vond de hare bijna onmiddellijk. Lily voelde haar maag samentrekken. De Marquis volgde haar blik en maakte een zacht geluid van herkenning. Toen Lily vroeg wat die veelbetekenende 'ah' moest voorstellen, beweerde hij dat het niets was, wat ze meteen verwierp. De Contessa zei dat Lily hem moest negeren en voegde eraan toe dat zij dat zelf al jaren probeerde. 'Zonder succes,' zei de Marquis. 'Tragisch,' antwoordde de Contessa.

Alexander liep door de balzaal naar hen toe. Lily lette opnieuw op de mensen om hem heen, niet alsof ze hem ontweken maar alsof ze hem herkenden, en dat was op een of andere manier nog verontrustender. Toen hij hen bereikte, ging zijn blik eerst naar tante Kitty en daarna naar Lily. Zijn aandacht raakte de zilveren lok naast haar masker en bleef er nauwelijks een seconde hangen, maar dat was genoeg. Hij had hem gezien. Natuurlijk had hij dat.

'Ik wist dat je zou komen,' zei hij. Lily vouwde haar armen over elkaar en vertelde hem dat hij dat soort dingen veel te vaak zei. Zijn mondhoek bewoog. 'En toch ben je hier.' Tante Kitty mompelde dat ze stilaan spijt kreeg dat ze een van hen ooit had

aangemoedigd. De Marquis klaarde op. 'Te laat.' Alexander begroette hem met de gelaten vertrouwdheid van iemand die precies wist in welk soort gesprek hij terechtwam, en Lily begreep meteen dat de twee mannen elkaar al heel lang kenden.

Het gestaar in de zaal was niet opgehouden. Uiteindelijk vroeg Lily aan Alexander waarom iedereen naar haar keek alsof ze met een gewei was binnengekomen. De Marquis merkte op dat een gewei de avond ongetwijfeld zou verbeteren, waarop de Contessa hem waarschuwde zonder ook maar enig effect. Alexander volgde ernstiger Lily's blik door de balzaal. 'Omdat sommigen van hen al heel lang wachten om te zien of je zou komen.' Lily staarde hem aan en merkte op dat dit helemaal niet onheilspellend klonk. Toen hij zei dat het niet zo bedoeld was, herinnerde ze hem eraan dat hij de dag ervoor hetzelfde excuus had gebruikt. 'En jij gaf me hetzelfde antwoord.' 'Consequent,' zei Lily, waarop de Marquis zijn glas hief. 'Eindelijk een deugd.'

Lily probeerde te vragen waar ze precies op hadden gewacht, maar nog voor Alexander kon antwoorden zette het orkest een ander stuk in. De verandering in muziek veranderde de ruimte meteen. Koppels begonnen naar de dansvloer te bewegen. De Contessa deed een stap opzij en de Marquis bood haar met overdreven formaliteit zijn arm aan. Ze vroeg of hij werkelijk van plan was te dansen. Hij antwoordde dat hij van plan was de indruk te overleven dat hij danste, waarop zij hem erop wees dat dit niet hetzelfde was. 'Ik heb gemerkt dat de meeste tradities verbeteren wanneer je de verwachtingen verlaagt.' Toch nam ze zijn arm aan.

Lily keek hen na en vroeg of hij altijd zo was. Tante Kitty antwoordde ja op exact hetzelfde moment dat Alexander zei: 'Erger.' Lily lachte en vergat voor het eerst sinds ze het huis was binnengekomen dat iemand naar haar keek.

Het orkest speelde verder. Na een ogenblik stak Alexander zijn hand uit en vroeg haar ten dans. Lily keek naar zijn hand, vervolgens naar hem en herinnerde hem eraan dat hij haar antwoorden verschuldigd was. Hij zei dat hij zich daarvan bewust was. 'Eén dans,' besliste Lily. 'Daarna krijg ik minstens één bruikbaar antwoord.' Alexander boog zijn hoofd alsof ze

contractvoorwaarden bespraken en zei dat hij het zou overwegen. Lily protesteerde onmiddellijk dat dit niet de afspraak was. 'Nu wel.' Ze keek naar tante Kitty, die het kleinste knikje gaf, en legde haar hand in de zijne.

Alexander leidde haar de dansvloer op. Lily had verwacht de eerste minuut volledig bezig te zijn met hem niet op de voeten te trappen, maar het ritme kwam natuurlijker dan het eigenlijk hoorde te doen. Hij leidde zonder te trekken en na enkele draaien merkte ze dat ze alweer om zich heen kon kijken. De Marquis en de Contessa dansten vlakbij, of voerden tenminste iets uit dat aan de formele definitie voldeed. De Marquis leek iets te zeggen waardoor de Contessa haar ogen sloot in geduldige wanhoop, en Lily glimlachte.

Toen verschoof haar aandacht naar verderop op de dansvloer. Twee dansers droegen witte maskers, een man en een vrouw, en aanvankelijk was er niets bijzonders aan hen. Wat Lily trof, was de precisie. Ze bewogen niet alleen op het ritme van de muziek; hun bewegingen waren zo volmaakt op elkaar afgestemd dat iedere draai herhaald leek in plaats van uitgevoerd. Lily keek enkele maten lang toe en kon het gevoel niet van zich afzetten dat zij naar andere muziek luisterden dan de rest.

Het orkest bereikte de laatste frase. De koppels rondom hen vertraagden, handen zakten terwijl de muziek wegzakte naar de laatste noten. Het slotakkoord vervaagde en de zaal kwam ermee tot stilstand, maar de twee dansers in het wit gingen nog een draai door, en nog een, hun tempo onveranderd en hun passen nog steeds afgemeten op muziek die niemand anders kon horen. De stilte rondom hen verdiepte zich toen mensen het begonnen op te merken. Lily's vingers sloten zich steviger rond Alexanders hand nog voor ze besepte dat ze het deed. 'Waarom dansen zij nog?' vroeg ze.

Alexander antwoordde niet. Aan de overkant van de dansvloer draaiden de witte maskers zich naar haar toe.

Hoofdstuk 5 — Voorbij het masker

Lily beseftte dat ze Alexanders hand nog altijd vasthield en liet los, meer uit instinct dan uit verlegenheid. ‘Wat was dat?’ vroeg ze. Hij keek haar niet aan. Zijn aandacht bleef op het paar met de witte maskers gericht en toen hij uiteindelijk zei: ‘Ik weet het niet,’ schrok de onzekerheid in zijn stem haar meer af dan het antwoord zelf. Tot nu toe had Lily vermoed dat Alexanders ontwijkende manier van doen voortkwam uit het feit dat hij veel te veel wist en zelf besliste wat hij niet vertelde. Hem horen toegeven dat hij iets niet wist, veranderde de hele sfeer van het moment.

Aan de overkant van de dansvloer hief de vrouw in het wit langzaam en doelbewust één hand op en bracht een vinger naar haar lippen. Lily hield haar adem in. Een koppel aan de rand van de dansvloer bewoog hooguit een seconde of twee tussen hen door, maar toen ze voorbij waren, waren de witte maskers verdwenen. Het tweetal was zo volledig weg dat Lily zich misschien had afgevraagd of ze hen had ingebeeld als niet de halve balzaal naar dezelfde lege plek had staan kijken. ‘Ze stonden daar net nog,’ zei ze terwijl ze een stap naar voren zette. Alexander bevestigde het zacht. Lily keek hem ongelovig aan. ‘Dit is de tweede keer deze week dat ik iemand zie verdwijnen.’

Een stem achter haar antwoordde met milde bezorgdheid. ‘Wel. Dat is lastig.’ Lily draaide zich om en zag de Marquis naast de Contessa staan. Hij zag er aanzienlijk minder bezorgd uit dan zijn woorden deden vermoeden. Toen ze vroeg of dat werkelijk zijn reactie was, legde hij uit dat hij er nog verschillende andere had, maar dat de meeste minder beleefd waren. De Contessa glimlachte niet. Haar blik bleef op het lege midden van de balzaal gericht terwijl ze vroeg of een van beide mannen de dansers had herkend. Het amusement van de Marquis doofde net genoeg om op te vallen. ‘Nee.’ Alexander gaf hetzelfde antwoord. De korte stilte die volgde vertelde Lily meer dan een van hen leek te willen zeggen.

Voor ze verder kon aandringen, boog een van de kaarsvlammen bij de hoge noordelijke ramen opzij. Ze flakkerde

niet zomaar in een tochtstroom; de vlam helde scherp naar links terwijl de lucht in de zaal volkomen stil bleef. Een tweede volgde, daarna een derde, tot elke kaars aan die kant van de balzaal in dezelfde richting boog. Een gemurmel trok door de gasten, maar het was geen paniek. Lily keek naar tante Kitty en zag de humor uit haar gezicht verdwijnen. Haar tante stond doodstil te luisteren.

Het geluid kwam van voorbij de ramen, eerst zo laag en ver weg dat het voor wind had kunnen doorgaan. Toen klonk het opnieuw, langer dit keer, gedragen door de winternacht in een onmiskenbaar ritme. Wolven. Elk gesprek in de zaal viel tegelijk stil en wat daarna gebeurde verontrustte Lily meer dan het gehuil zelf. Niemand gaf een bevel, maar toch begonnen mensen met rustige zekerheid te bewegen. De mannen die het dichtst bij het midden stonden, stapten naar buiten en maakten de open ruimte tussen hen groter tot er een brede cirkel ontstond. De vrouwen draaiden zich naar de hoge noordelijke ramen en vormden ordelijke rijen, schouder aan schouder, zonder dat iemand ook maar één vraag stelde.

Lily bleef aan de rand van de dansvloer staan en werd zich er plots pijnlijk van bewust dat zij de enige was die niet wist waar ze hoorde te staan. Niemand twijfelde, niemand zocht steun met zijn blik en niemand fluisterde aanwijzingen. Ze bewogen zoals mensen bewegen door iets dat zo vaak herhaald is dat het in het lichaam zelf is gaan zitten. Lily's eerste neiging was naar tante Kitty toe te gaan, tot ze zag waar haar tante precies stond.

Kitty had zich bij een van de rijen gevoegd. Ze had de vrouwen om haar heen niet nagebootst en had niet gearzeld voor ze haar plaats innam; ze stond daar met het gemak van iemand die het patroon al kende voor het begon. Het besef was klein en hard. Alle halve antwoorden van de voorbije dagen schikten zich opnieuw in Lily's hoofd: de ring, de uitnodiging, Alexander, de oude vrouw op de markt, de waarschuwing om de zilveren lok niet af te knippen. Tot nu toe had Lily zichzelf nog kunnen wijsmaken dat tante Kitty eenvoudigweg mensen kende die met iets vreemds verbonden waren. Voor die uitleg was geen ruimte meer. Kitty maakte er deel van uit.

De wolven riepen opnieuw, dichterbij nu. De dirigent bleef op zijn plaats voor het zwijgende orkest staan, zijn stok laag naast zich. Langzaam bogen de vrouwen hun hoofd, niet allemaal tegelijk maar achtereenvolgens, waarbij het gebaar van de voorste rij naar de achterste trok als wind door hoog gras. Lily zag tante Kitty met hen meebuigen en voelde een lichte druk ontstaan rond haar oren en dieper in haar borstkas, subtiel genoeg dat ze moest slikken om ze kwijt te raken. Niemand anders leek er last van te hebben. Of ze voelden het niet, of ze hadden allang geleerd wat het betekende.

Aan de buitenrand van de cirkel keek de Marquis helemaal niet naar de ramen. Hij keek naar Lily. Ze ergerde zich er bijna aan. Toen hief de dirigent zijn stok en tikte één keer tegen de lessenaar. Het geluid was klein maar droeg met verbazingwekkende helderheid door de zaal. De vrouwen hieven hun hoofd. De mannen stapten terug. De cirkel viel uiteen, de rijen braken open en binnen enkele seconden begon de balzaal haar gewone vorm terug te krijgen. Glazen werden geheven, stoelen verschoven, iemand bij de verre muur lachte net iets te luid en het orkest begon te stemmen alsof de stilte niets meer was geweest dan een pauze tussen twee stukken.

Lily keek verbijsterd om zich heen. ‘Gaan we nu echt doen alsof dat normaal was?’ Alexander draaide zich naar haar toe en zei dat het oud was, precies het soort antwoord waarvoor ze geen geduld meer had. Voor ze hem dat kon zeggen, kwamen de Marquis en de Contessa naderbij. Lily gebaarde naar de zaal en eiste te weten of iemand van plan was uit te leggen waarom een volledige balzaal zich zonder opdracht in een patroon had opgesteld terwijl buiten wolven huilden en alle kaarsen dezelfde kant op bogen, om vervolgens weer naar de drank terug te keren alsof iemand een lepel had laten vallen. De Marquis dacht even over haar samenvatting na en merkte op dat ze moest toegeven dat het aanzienlijk beter georganiseerd was dan de meeste officiële ceremonies.

De Contessa keek hem aan. ‘Hier maak je geen grapjes over.’ De Marquis verzekerde haar dat hij geen grap maakte; hij prees de organisatie. Toen ze erop wees dat hij glimlachte, antwoordde

hij dat dit het compliment niet ongeldig maakte. Lily zou gelachen hebben als ze niet zo kwaad was geweest. Ze richtte zich opnieuw tot Alexander en vroeg nogmaals wat het ritueel betekende. Zijn blik bleef even bij de ramen hangen voordat hij haar eindelijk iets gaf wat op een echt antwoord leek. 'Het betekent dat de grens vannacht open is.'

De woorden zonken langzaam in. Lily vroeg welke grens hij bedoelde, want ze werd er steeds zekerder van dat het er geen was die ze op een kaart zou vinden. Alexander hield haar blik vast. 'De grens waar je me al die tijd naar vraagt zonder de naam ervan te kennen.' Lily liet kort haar adem ontsnappen en zei dat hij er op de een of andere manier in was geslaagd het antwoord minder geruststellend te maken in plaats van meer. 'Dat was niet de bedoeling.' Ze herinnerde hem eraan dat hij die verdediging de dag ervoor ook al had gebruikt. Naast hen hief de Marquis zijn glas en mompelde: 'Consequent.' Lily wees naar hem. 'Moedig hem niet aan.' 'Ik moedigde jou aan.' 'Dat is misschien nog erger.'

Voor Lily kon vragen wat die grens precies van elkaar scheidde, begon het orkest opnieuw te spelen. Het nieuwe stuk was rustiger dan de eerdere walsen, eerst gedragen door strijkers en daarna door een zachter blaasinstrument dat ze niet meteen kon thuisbrengen. Ze draaide zich naar de muzikanten omdat iets in de melodie haar aandacht al had getrokken voor ze bewust besepte dat ze luisterde. Vier noten stegen op, hielden even stil en keerden terug in een licht gewijzigde frase. Er kwam geen concrete herinnering boven. Ze zag geen kamer, geen gezicht, geen tafereel uit haar jeugd. Toch voelde de muziek op een vreemde manier vertrouwd, buiten alle gedachten om, alsof ze een bocht in een weg bereikte die ze nooit had bewandeld en toch wist wat erachter lag.

Lily verstarde. Alexander merkte het. Ze zei dat ze niet wist wat er mis was, en verbeterde zichzelf meteen omdat zelfs dat niet helemaal klopte. Ze kende de melodie niet, niet op een gewone manier, maar haar lichaam leek al te weten waar de muziek heen ging vóór de volgende noot kwam. De hanger onder haar jurk werd warm tegen haar huid. 'Waarom klinkt dit

vertrouwd?’ vroeg ze. Alexander keek naar het orkest en voor het eerst sinds de muziek was begonnen gleed er kort iets over zijn gezicht dat bijna verdriet was.

Hij zei dat sommige dingen worden herinnerd voor ze begrepen worden. Lily beschuldigde hem ervan opnieuw in raadsels te vervallen en hij gaf toe dat dit waarschijnlijk waar was. Die bekentenis irriteerde haar minder dan ze verwachtte. Ze luisterde opnieuw naar de melodie en voelde die vreemde pijn van herkenning dieper worden zonder duidelijker te worden. ‘Kende mijn moeder dit?’ vroeg ze. Alexander zweeg te lang. Lily keek naar hem en begreep het. ‘Ze kende het.’ Hij ontkende het niet. Toen ze vroeg hoe, keek hij naar de verre muur van de balzaal. ‘Dat is iets wat ik je kan laten zien.’

Tante Kitty kwam naar hen toe voor Lily kon beslissen of dat antwoord haar geruststelde of nog bozer maakte. De woede keerde terug zodra ze haar tante zag. Lily zei zonder omwegen dat Kitty het ritueel had gekend. Kitty bleef staan en antwoordde: ‘Ja,’ zonder excuus en zonder uitvlucht. Op de een of andere manier maakte die eerlijkheid alle eerdere halve waarheden scherper. Lily vroeg hoe ze het kende en toen tante Kitty instinctief naar Alexander keek, zag Lily het meteen. ‘Nee. Kijk niet naar hem. Ik vraag het aan jou.’ Kitty’s uitdrukking werd zachter. Ze zei dat Lily recht had op een antwoord. Lily was het ermee eens dat dat voor de verandering aangenaam zou zijn.

Tante Kitty keek even rond in de balzaal en zei toen: ‘Niet hier.’ Lily lachte één keer zonder humor, want natuurlijk was dat het antwoord. Kitty verontschuldigde zich en de eenvoudige oprechtheid ervan hield Lily even tegen. Haar tante zei dat ze Lily niet vroeg een zaal vol vreemden te vertrouwen, alleen haar nog een beetje langer. Lily keek weg. Achter hen speelde het orkest verder en de vreemd-vertrouwde melodie was al overgegaan in iets lichters, maar de echo ervan bleef hangen.

De Marquis kwam dichterbij en merkte op dat de avond aanzienlijk interessanter begon te worden. De Contessa sprak zijn titel uit op de vermoeide toon van iemand die hem al vaak als waarschuwing had gebruikt. Lily vroeg of hij ooit ophield

met praten. 'Af en toe.' 'Wanneer?' 'Ik laat het je weten.' De Contessa mompelde iets binnensmonds terwijl Alexander naar een van de zware wandtapijten aan de andere kant van de zaal liep.

'Kom,' zei hij. Lily sloeg haar armen over elkaar en vertelde hem dat bevelen die met dat woord begonnen een slechte reputatie hadden wat verstandige beslissingen betrof. Alexander keek over zijn schouder en zei dat ze ook kon blijven. Dat irriteerde haar nog meer, omdat hij duidelijk wist dat ze dat niet zou doen. Lily keek naar tante Kitty, maar haar tante knikte niet en moedigde haar niet aan. Voor één keer lag de keuze volledig bij Lily. Ze ademde uit, mompelde: 'Goed dan,' en volgde hem.

De Marquis bood de Contessa zijn arm aan en vroeg of ze klaar was om nog een slechte beslissing te nemen. Ze antwoordde dat ze dat blijkbaar al jaren deed. 'Je zegt de liefste dingen,' zei hij terwijl ze achter hen aankwamen. Alexander bereikte de verre muur en schoof een van de wandtapijten opzij. Daarachter verscheen een smalle stenen boog die zo goed in de schaduw verborgen lag dat Lily niet begreep hoe ze hem had kunnen missen. Toen ze vroeg of die daar al die tijd was geweest, zei Alexander eenvoudig ja. De Marquis merkte op dat mensen opmerkelijk slecht zijn in het zien van dingen waarnaar hun geleerd is niet te kijken. Lily keek hem aan. 'Dat was bijna diepzinnig.' 'Mijn excuses.'

De doorgang achter de boog was smal genoeg om hen achter elkaar te doen lopen. De muziek uit de balzaal volgde hen de eerste meters, gedempt door de steen en de dikte van het wandtapijt achter hen, en verloor daarna geleidelijk haar vorm tot er alleen een zwakke puls overbleef. Oudere wandkleden hingen langs de muren van de gang. Lily vertraagde bij een ervan en keek naar geweven figuren onder onmogelijke luchten: mensen die bruggen overstaken die tussen sterren hingen, reizigers onder twee manen en gevleugelde silhouetten tussen zilveren bomen. Een andere figuur leek bijna menselijk, op de lange dierachtige vorm van het hoofd na en de onmiskenbaar menselijke handen die voor het lichaam werden gehouden. Lily bleef staan en vroeg waar ze naar keek. Alexander antwoordde:

‘Oud.’ Ze staarde hem aan. ‘Dat antwoord zou verboden moeten worden.’ Achter haar mompelde de Marquis dat hij dat al jaren zei.

De gang werd opnieuw smaller terwijl de lucht kouder werd. Gepolijste steen maakte plaats voor oudere platen die in het midden ongelijk waren afgesleten en aan het einde hing een donker gordijn. Alexander schoof het opzij. Daarachter stond een houten deur met zwarte ijzeren banden en onder de drempel scheen een dunne lijn zilver licht. Eerst zei niemand iets. Zelfs de Marquis leek een ogenblik eerbied voor de stilte te hebben, al duurde dat niet lang. Hij boog een beetje opzij en vroeg: ‘Ik neem aan dat dit niet de vestiaire is.’ Alexander keek hem aan. ‘Nee.’ ‘Jammer.’ De Contessa sloot haar ogen en Lily lachte ondanks zichzelf. Het hielp, al was het niet veel.

Er hilde opnieuw ergens een wolf, ditmaal door de steen heen. Lily keek instinctief omhoog en vroeg of dat ook met de deur te maken had. Alexander zei van wel terwijl hij dichterbij stapte. De hanger tegen Lily’s borst werd zo heet dat ze hem door de stof heen vastgreep en vrijwel tegelijk werd ook de ring aan haar vinger warm. Toen verschoof er iets in haar tas met een zacht metalen tikje. Lily verstijfde. De Marquis had niets gehoord, maar de blik van de Contessa zakte meteen naar de tas. ‘Ik wel,’ zei ze. Lily staarde haar aan. Alexander legde één hand op de ijzeren klink en zei dat Lily het kleine wezen bij zich moest houden. Toen ze eiste te weten wat het was, kreeg ze het onvermijdelijke antwoord: ‘Binnenkort.’

Hij opende de deur. Daarachter was geen kamer. Zilvergrijze nevel vulde de opening, lichtgevend zonder zichtbare bron, terwijl kleine lichtpuntjes erdoor dreven met de trage gewichtloosheid van sterren diep onder water. Lily bewoog niet. Elk verstandig instinct in haar hield vol dat deuren vloeren, muren en misschien meubels achter zich horen te hebben, niet dit. Ze stapte dicht naar de drempel en de nevel leek rondom haar te verschuiven zonder echt naar haar toe te komen. De hanger werd nog warmer.

Lily vroeg waar ze naar keek. Alexander noemde het een overgang. Toen ze vroeg waar die naartoe leidde, zei hij: ‘Niet

naar de Aarde.' Ze staarde hem aan. 'Dat is niet genoeg informatie.' 'Het is het belangrijkste deel.' Achter haar mompelde de Marquis dat hij het voor één keer met Alexander eens was. Door de nevel dacht Lily heel even een landschap te zien: donkere grond, een bleke hemel en een vorm die veel te groot was om een boom te zijn. Daarna vouwde het beeld zich terug in het zilver.

Tante Kitty kwam naast haar staan. Ze zei dat Lily niet behoefde te gaan. Het ontbreken van druk betekende meer voor Lily dan ze had verwacht. 'Zou jij gaan?' vroeg ze. Kitty dacht even na voor ze eerlijk antwoordde. 'Ja.' Lily keek opnieuw in de deuropening. Alles wat sinds zaterdag was gebeurd, leek zich achter haar op een rij te zetten: de kapotte straatlantaarn, Alexander, de ring, de verdwenen vrouw, de uitnodiging, de zilveren lok, het ritueel en nu de melodie die ze op de een of andere manier kende zonder zich die te herinneren.

Ze beseftte dat ze niet alleen bang was voor wat er achter de deur lag. Ze was bang dat erdoor stappen het onmogelijk zou maken terug te keren naar wie ze voordien was geweest, en dat maakte haar nog banger omdat een deel van haar al vermoedde dat de verandering zonder toestemming was begonnen. Lily haalde diep adem en stapte over de drempel.

Een seconde lang was er geen vloer. Haar maag zakte weg en instinctief stak ze haar hand uit, waarbij ze Alexanders hand in de zilveren nevel vond. Licht en schaduw bewogen te snel rondom hen om te volgen. De koude stenen gang verdween, iets streek over haar huid als regen zonder water en toen stabiliseerde de wereld onder haar voeten. Vochtige aarde drukte tegen haar schoenen. Lily struikelde één keer, herstelde zich en opende haar ogen.

De hemel was enorm. Een maan hing boven hen, veel te groot en te bleek om bij de Aarde te horen, en baadde het landschap in zilveren licht. In de verte zweefden donkere monolieten boven open velden, hun onderranden wierpen geen schaduw, en verderop klom iets wat op een bos leek tegen een heuvelrug omhoog terwijl verschillende van de hoogste takken een zwak licht leken vast te houden. Lily vergat even te ademen. Achter

haar bleef de deuropening openstaan als een verticale strook zilvergrijze nevel terwijl tante Kitty erdoor kwam, gevolgd door de Contessa en ten slotte de Marquis, die om zich heen keek en bijna opgewekt opmerkte: 'Nog steeds niet de vestiaire.'

Lily hoorde hem nauwelijks. De wereld voelde niet vijandig, maar wel fundamenteel verkeerd volgens elke regel waarmee ze ooit had bepaald wat mogelijk was. Ze draaide zich naar Alexander en zag dat hij naar haar keek. Tante Kitty keek ook, en de uitdrukking van de Contessa was volkomen stil geworden. Lily fronste. 'Wat?' Niemand antwoordde. Haar onrust werd scherper. 'Wat?' Tante Kitty's blik zakte naar Lily's haar.

Lily hief een hand op en ontdekte dat de zilveren lok geen lok meer was. Bleke draden liepen nu door een veel groter deel van haar haar en verspreidden zich vanaf haar slaap naar achteren in zachte strepen die het vreemde maanlicht vingen. Ze trok één pluk naar voren en staarde ernaar. Niet al haar haar was veranderd, maar genoeg om niet langer te kunnen doen alsof dit slechts de geleidelijke verandering was die ze in de badkamerspiegel had gevolgd. Enkele meters verder lag een ondiepe poel donker water tussen gladde stenen en Lily liep er bijna zonder nadenken naartoe.

Haar spiegelbeeld trilde in het oppervlak. Het gezicht was nog steeds van haar, maar er was iets verschoven. Zilver liep met een bijna lichtgevende zachtheid door haar haar en haar groene ogen leken bleker onder de onbekende hemel, met grijs als een sluier rond de iris. Eén ogenblik dacht ze vlak bij haar pupil een dunne ring van warmere kleur te zien. Het water bewoog voor ze het zeker kon weten. Lily richtte zich op en draaide zich naar de anderen. 'Wat is er met mij gebeurd?'

Alexander stond enkele passen achter haar. 'Er is niets met jou gebeurd.' Lily staarde hem aan en gebaarde daarna naar haar haar en het spiegelbeeld dat nog altijd in de poel trilde. 'Hoe noem je dit dan?' Hij keek haar lang aan voor hij zacht antwoordde: 'Je bent niet langer verborgen.'

Hoofdstuk 6 — Onder een andere maan

Enkele seconden nadat Alexander had gesproken, kon Lily alleen maar naar hem staren. ‘Je was niet langer verborgen.’ Het klonk bijna eenvoudig wanneer hij het zei, en dat ergerde haar meer dan wanneer hij het antwoord in nog een laag mysterie had verpakt. Er was niets eenvoudigs aan onder een onmogelijke maan staan terwijl het zilver zich door haar haar verspreidde en de wereld waarop ze haar hele leven had vertrouwd plots slechts één versie van de werkelijkheid bleek te zijn.

Ze keek opnieuw naar de poel. Haar spiegelbeeld trilde in het donkere water, veranderd genoeg om haar van streek te maken maar niet zo sterk dat ze zichzelf niet meer herkende. Op de een of andere manier maakte dat het erger. Als ze volledig veranderd was, had ze de transformatie misschien kunnen zien als iets wat haar was overkomen. Maar de vrouw in het water was nog steeds Lily Seren. Alleen leek ze op een Lily die de Aarde haar nooit helemaal had toegestaan te zien. Toen ze vroeg wat ‘verborgen’ precies betekende, nam Alexander zijn tijd voor hij antwoordde. Achter hem hing de zilveren doorgang nog tussen de stenen, zwak lichtgevend in de nacht, terwijl tante Kitty, de Marquis en de Contessa vlakbij stonden zonder ook maar iets van Lily’s verbazing te tonen. Ook dat belandde bij alles wat ze nog niet begreep.

Alexander vertelde haar dat de Aarde bepaalde dingen onderdrukte, maar verbeterde zichzelf toen Lily daartegen inging. Verzachtte, zei hij. Dat was nauwkeuriger. Lily vouwde haar armen over elkaar en beschuldigde hem ervan een ongezonde toewijding aan technische correctheid te hebben, waarop de Marquis achter hen opmerkte dat dit een van Alexanders minder charmante eigenschappen was. Alexander negeerde hem. Lily niet. Ze draaide zich naar tante Kitty, want als de Aarde delen van haar had verzacht, hing er tussen hen een voor de hand liggende vraag. ‘En jij dan?’ vroeg ze. Kitty’s uitdrukking verschoof net genoeg voor Lily naar haar te wijzen. ‘Daar. Dat gezicht. Dat ken ik ondertussen.’

Tante Kitty probeerde uit te wijken door te zeggen dat ze verschillende gezichten had, wat onder de omstandigheden misschien wel het slechtst mogelijke antwoord was. Lily vroeg haar ronduit of ze menselijk was. De stilte duurde niet lang, maar lang genoeg. Tante Kitty herinnerde haar eraan dat ze geen nee had gezegd; Lily wees erop dat ze evenmin ja had gezegd. Toen Lily naar Alexander keek en hem dezelfde vraag stelde, gaf zijn gezicht niets prijs. Ze lachte kort en ongelovig. Achter haar merkte de Marquis op dat ze zich opmerkelijk snel aanpaste. De Contessa verbeterde hem: Lily was woedend. 'Dat sluit elkaar niet uit,' antwoordde hij, en tegen beter weten in moest Lily bijna glimlachen.

Voor het gesprek verder kon gaan, trilde de zilveren doorgang. De randen trokken samen en zogen de mist naar binnen tot de opening nog slechts een dunne verticale lijn licht was. Lily draaide zich abrupt om en vroeg of hij aan het sluiten was. Alexander zei van wel. Meteen wilde ze weten of ze nog terug konden, maar zijn antwoord — indien nodig — stelde haar allerminst gerust. Een ogenblik later verdween de laatste zilveren lijn geluidloos en bleef er niets over dan donkere steen. Lily staarde naar de plek waar de Aarde had gelegen en voelde voor het eerst ten volle de gevolgen van haar beslissing. Ze was overgestoken en de weg naar huis stond niet langer open achter haar.

Tante Kitty kwam dichterbij en zei dat de doorgang opnieuw geopend kon worden. Lily keek haar aan en vroeg om een belofte in plaats van nog een voorzichtig geformuleerd antwoord. Kitty gaf die zonder aarzelen. Die zekerheid deed ertoe. Lily knikte, hoewel het kleine woord dat ze daarna uitbracht ontoereikend leek voor wat er net gebeurd was, en volgde toen Alexander over het bleke pad dat tussen de stenen vandaan liep.

Ze wandelden tussen velden met laag zilvergroen gras, terwijl het pad zich door laagten slingerde waarin de mist dicht tegen de grond hing. De enorme maan gaf voldoende licht om zonder lantaarns te kunnen zien, en in de verte bleven de zwevende monolieten zichtbaar, sommige slechts enkele meters

boven de grond en andere veel hoger tegen de bleke hemel. Lily bleef ernaar kijken tot haar nieuwsgierigheid haar voorzichtigheid won. Ze vroeg wat hen ervan weerhield te vallen. De Marquis keek omhoog en zei: 'Niet altijd,' nog voor iemand het woord vallen had gebruikt, waarop Lily midden op het pad bleef staan. De Contessa zuchtte en raadde haar aan vooral niet naar hem te luisteren. 'Dat advies begint zich te herhalen,' zei Lily. 'En toch blijft het nodig,' antwoordde de Contessa.

Alexander legde alleen uit dat de stenen in evenwicht werden gehouden. Lily vroeg of hij fysiek evenwicht bedoelde en toen hij nee zei, stelde ze de vraag die uiteindelijk iedereen van de Aarde zou stellen: magie? Alexander aanvaardde het woord voorlopig. Lily mompelde dat ze zich al had afgevraagd hoe lang het zou duren voor iemand het eindelijk hardop zei. Hij vroeg of ze teleurgesteld was. 'Het duurde langer dan verwacht,' gaf ze toe, en ze liep verder.

Het bos voor hen was ouder dan alles wat Lily ooit op Aarde had gezien. Bleke stammen rezen breed en verwrongen uit de bodem, sommige in paren met elkaar vergroeid, terwijl onder de schors een zwak zilveren licht liep als aders onder huid. De bladeren leken van een afstand bijna zwart, maar wanneer de wind ze omdraaide, lichtte hun onderkant haast wit op. Lily vertraagde zodra ze de schaduw binnenliepen. De lucht was er kouder en rook naar vochtige aarde, mos en iets licht zoets dat ze niet kon thuisbrengen. Toen zag ze de wortels. Slechts enkele ervan gloeiden, dunne zilveren lijnen die onder de grond liepen en weer verdwenen, maar eenmaal ze het patroon had gezien, kon ze niet ophouden ernaar te zoeken.

De Contessa verliet het pad en legde één hand tegen de schors van een brede boom. Toen Lily vroeg wat ze deed, antwoordde de Contessa dat ze luisterde. De Marquis zuchtte zacht en merkte op dat hij ooit precies dezelfde vraag had gesteld. De Contessa herinnerde hem eraan dat hij dat aanzienlijk minder beleefd had gedaan. 'Ik was jonger,' zei hij. 'Je was achtenveertig.' De Marquis vond dat volkomen irrelevant. 'Ik was jonger.'

Wat het bos bewaarde, legde de Contessa uit, was geen herinnering in menselijke zin. Het hield sporen vast: aanwezigheid, emotie, verstoring en soms de afdruk van gebeurtenissen die een plek diep genoeg hadden veranderd om te blijven. Een boom herinnerde zich geen gesprek woord voor woord, maar hij kon druk en verandering bewaren. Lily dacht onmiddellijk aan de vreemde melodie op het bal en vroeg of een plaats zich een persoon kon herinneren. De Contessa zei van wel, al hoefde dat niet in een vorm te zijn die de persoon zelf zou herkennen. Toen Lily vroeg wat deze plek zich van háár herinnerde, haalde de Contessa haar hand van de schors en antwoordde ze eerlijk maar voorzichtig dat ze het nog niet wist.

Het woord 'nog' maakte Lily argwanend, maar voor ze erop kon ingaan lichtte een zilveren wortel naast haar schoen feller op. Het licht liep over de lengte ervan, hield bij haar voet even stil en verdween vervolgens onder de aarde. Lily stapte achteruit. Het licht doofde. Ze stapte opnieuw naar voren en het keerde terug. Haar zachte 'O' was genoeg om de Marquis dichterbij te brengen. Hij stelde voor dat ze de boom eens beledigde. De Contessa draaide zich meteen naar hem om en herinnerde hem eraan dat hij ooit een boom had beledigd en daarna drie uur lang zijn excuses had moeten aanbieden omdat die een tak op hem had laten vallen. 'Die boom was buitengewoon gevoelig,' protesteerde hij. 'Hij liet een tak op je vallen.' 'Precies.' Lily begon te lachen voor ze zichzelf kon tegenhouden.

Het geluid leek iets in het bos los te maken. Bladeren ritselden boven hen hoewel de lucht was gaan liggen, en Alexanders aandacht verscherpte. Hij zei dat ze moesten doorlopen op een toon die minder als een voorstel klonk dan de rest van zijn adviezen. Dieper tussen de bomen werd Lily zich steeds meer bewust van kleine veranderingen om haar heen: bleke bloemen die opengingen wanneer ze passeerde en zich achter haar weer sloten, kleine lichtjes die te snel tussen de takken bewogen om vogels of vuurvliegjes te zijn en één keer de hoge gestalte van een viervoetig wezen dat ver voor hen het pad overstak en tussen de stammen verdween. Tante Kitty

verzekerde haar dat het niets gevaarlijks was. Lily wees er met groeiende berusting op dat dit niet was wat ze had gevraagd.

Kitty's amusement maakte Lily alleen maar wantrouwiger. Toen Lily haar ervan beschuldigde dat ze hiervan genoot, gaf tante Kitty toe dat dit een beetje zo was. Daarna verzachtte haar uitdrukking en zei ze dat ze heel lang had gewacht tot Lily dit kon zien. Daarmee verdween de humor uit het ogenblik. Lily vroeg of Kitty had geweten dat dit zou gebeuren. 'Ik hoopte het,' zei ze. Lily aanvaardde het onderscheid, al borg ze het zorgvuldig op bij alle andere dingen waarop ze later wilde terugkomen.

Het pad klom verder door het bos. Tussen de bomen verschenen en verdwenen de zwevende monolieten telkens de hoek veranderde, en de maan bleef zo enorm boven hen hangen dat Lily nog altijd de neiging moest onderdrukken het uitzicht onmogelijk te noemen. Ze raakte opnieuw haar haar aan en was opgelucht dat het zilver zich niet verder had verspreid. Toen ze Alexander vroeg of dit was hoe ze er werkelijk uitzag, antwoordde hij: 'Gedeeltelijk,' waarop Lily hem vermoeid aankeek. 'Dat woord doet vanavond bijzonder veel werk.' Alexander was het ermee eens dat het nodig was.

Terwijl ze verdergingen, begon Lily hem nauwkeuriger te observeren. Onder het maanlicht leek zijn gezicht subtiel scherper dan op Aarde, niet veranderd maar minder afgezwakt door vertrouwd licht. Toen vingen zijn ogen het zilveren schijnsel op en weerkaatsten heel even bleekgoud voor ze opnieuw grijs leken. Lily bleef zo abrupt staan dat hij het meteen merkte. Ze zei dat zijn ogen veranderd waren. Alexander ontkende het en verbeterde zichzelf vervolgens door te zeggen dat ze er hier anders uitzagen. Lily staarde hem aan. 'Dat is exact wat veranderd betekent.' Achter hen klonk een zacht goedkeurend geluid van de Marquis. Alexander zuchtte en Lily glimlachte omdat ze hem eindelijk in een van zijn eigen onderscheidingen had gevangen.

Maar de kleur was niet het belangrijkste. Dat was het antwoord dat volgde toen Lily vroeg of zij de enige was die door deze plek werd beïnvloed. 'Nee,' zei Alexander. Eén helder

woord, zonder voorbehoud. Lily draaide zich meteen naar tante Kitty. Kitty stak beide handen op nog voor de vraag haar bereikt had en zei dat Lily haar voorlopig buiten de zaak moest houden. De Marquis herhaalde met groot enthousiasme het laatste woord. Tante Kitty negeerde hem en liep door.

Uiteindelijk werden de bomen dunner. Het pad verbreedde en klom naar een heuvelrug waar het bos openbrak op een uitzicht dat Lily midden in een stap deed stilstaan. De vallei strekte zich kilometers ver uit onder de maan en in het midden verrees een berg waarvan de bovenste hellingen een enorm complex van steen, glas en bleek licht droegen. Het was geen kasteel, al rezen er torens uit de rots. Lange galerijen, bruggen en terrassen volgden de vorm van de berghelling in plaats van haar te doorsnijden, en sommige delen leken rechtstreeks uit de klif te zijn gehouwen terwijl enorme wortels één muur binnengingen en verschillende niveaus hoger weer tevoorschijn kwamen. Warm licht bewoog achter hoge ramen en hoog boven hen overspande een smalle brug de open lucht tussen twee torens.

Lily liet het uitzicht op zich inwerken voor ze vroeg waar ze naar keek. Alexander kwam naast haar staan. 'Het Lyceum.' De volledige naam verscheen in Lily's gedachten nog voor hij hem kon uitspreken. 'Het Lyceum van Caelun?' vroeg ze. Alexanders blik schoof naar haar. 'Ken je die naam?' Lily schudde haar hoofd, want ze kende hem niet, niet op een manier die ze kon uitleggen. Bijna zonder nadenken raakte ze de hanger aan. 'Hij kwam gewoon in me op.'

Tante Kitty en de Contessa wisselden een korte blik uit. Lily zag ook dat. Ze zei dat dit bleef gebeuren: ze wist dingen zonder zich te herinneren dat ze ze ooit geleerd had. De Marquis keek naar het verre complex en noemde dat lastig. Lily herinnerde hem eraan dat hij dat woord nogal vaak gebruikte. 'Ik kom veel lastigheden tegen,' zei hij. De Contessa merkte op dat de meeste ervan door hemzelf veroorzaakt werden. 'Alleen de interessante.'

Lily draaide zich weer naar de berg. Langs het hoogste terras bewogen bleke lichtjes langzaam tussen de zuilen. Vanop deze afstand kon ze niet zien of de figuren die er tussendoor liepen

menselijk waren, maar hun aanwezigheid zorgde ervoor dat de plek niet als een monument of legende aanvoelde. Toen ze Alexander vroeg wat er zou gebeuren zodra ze er aankwamen, zei hij dat ze antwoorden zou beginnen krijgen. Lily keek hem aan. 'Allemaal?' Zijn weigering kwam zo snel dat de Marquis een hand op zijn hart legde en opmerkte dat volledige antwoorden chaos zouden veroorzaken.

Onder de heuvelrug begon een lijn zilveren licht over het pad naar de berg te lopen en verlichtte de route telkens een stukje verder. Lily keek hoe het licht hen vooruitging naar het Lyceum. Hoog boven haar bewogen figuren tussen de zuilen, te ver weg om te herkennen maar dichtbij genoeg om de plek bewoond in plaats van legendarisch te doen lijken. Ze bleef nog een ogenblik staan en nam de bruggen, de bleke ramen en de onmogelijke uitgestrektheid van de berg onder de maan in zich op. Daarna volgde ze Alexander het pad af.